

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Darkon doma a na cestach.PDB

PDB Name: Darkon doma a na cestach
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.11.2004
Modification Date: 21.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DARKOŇ NA CESTÁCH

'Darkoň je bytost, která neustále porušuje zákon zachování energie. I jiné fyzikální zákony. Vlastně nejen fyzikální.'

První sluneční paprsky dopadly na louku u lesa. Nádherná atmosféra začínajícího slunečného dne byla rušena snad jen trochu nepatřičnými kusy lidského masa, válejícími se ve trávě a rudou tekutinou kolorující zátiši s pampeliškami a pomněnkami.

Snídaně v trávě může být celkem zajímavou věcí, avšak nepříliš často se stává, že hodující nejenže vše potřísní zbytky od jídla,

ale navíc po sobě vůbec neuklidí. To bylo jasné i muži, který tudy procházel. Při pohledu na nové symbionty místního ekosystému nevěřicně potřásl hlavou. Zastavil se a zkoumal svým zrakem okolí.

"Hej ty! Ano, ty, za třicátým pátým stromem zleva po směru úhlopříčky mezi sluncem a pařezem stojícím 5 kroků napravo ode mne!

Pojď sem!"

"Grauh?" ozvalo se vzdáleně z lesa.

"Já se snad budu muset unavovat," povzdechl si muž, vytasil dva ze svých mečů a několika skoky se ocitl v lese.

O několik minut později už kráčet opět po louce a vedl za sebou na provaze spoutaného nápadně chlupatého nahého muže. Měl srostlé obočí a podivně dlouhé nehty, z kterých kapala krev.

Autor zavyl ve zjištění, že ještě nepopsal první postavu a pokusil se to napravit.

Hlavní postava příběhu byla asi 6 a půl stopy vysoká, měla na sobě podivuhodně lehké, ale přitom neuvěřitelně kvalitní brnění, štít a kolem pasu mečovnicový pas (pás na meče, který obvykle používají tzv. Istiví Mechcikáni vedle své své typicky otevřené helmy zvané sombrero; slouží jako zásobárna na meče).

Náš hrdina (protože takhle vypadá jen hrdina) je neuvěřitelně silný, obratný, zručný, rychlý, inteligentní, moudrý, charismatický a odolný. Naštěstí nenásledoval příklad svého bratra, který byl navíc naprosto čestný, pravdomluvný, tolerantní, klidný, upřímný, slušný apod. a který spáchal sebevraždu poté, co omylem řekl 'Jemínáčku, já už se na to asi vykašlu'.

Měl dlouhé zrzavé vlasy a občas také vousy. Při setkání vzbuzoval děs a nehynoucí obdiv, to podle pohlaví toho, s kým se zrovna setkal. Muž na provaze by také nejráději prchl, což ale z pochopitelných důvodů nešlo provést.

"A co takhle ve Vendingberu," uvažoval hrdina nahlas. "Tam by mohli nabídnout i dvacet pět stříbrných..."

Vlkodlak opět proklel svou lidskou podobu a zuřivě zavrtěl hlavou.

"Neboj, tam jsou dobří lidé, ti napřed vlkodlaka uškrtní, než zapálí hranici. Neupalují zaživa," snažil se ho uklidnit hrdina. Vlkodlak navzdory podobě zavyl.

Voják podkopnul stoličku.

"Tatí, co to ten pán dělá?"

"Houpe se, synku. Pověsili ho, protože kradl koně. A z toho plyne -" zdvihl otec varovně prst.

"... že se nesmíš nechat chytit, harante!" vykřikl hrdina, který právě dorazil do vesnice. Vyskočil na koně druhého vojáka a dokončil myšlenku: "A když už se necháš chytit, ne abys jim taky skočil na kecy typu 'Ještě chvíli počkejte, ta kravata vám vážně sluší...!'"

"Odhoď to, darebáku!" zařval voják a současně vytasil meč. Kolega následoval jeho příkladu.

Hrdina chvíli nechápavě zíral na meč poznamenaný krví kováře, který při krádeži koně nesouhlasně zdvihl nyní již chybějící ruku, což si hlavní postava příběhu vyložila jako pokus o útok. Po chvíli se však na jeho tváři rozhostil chápavý výraz.

"No fakt, rez! A pak že jsem toho zbrojře zabil nespravedlivě!" odplivl si hrdina a znechuceně zahodil meč do břicha prvního vojáka. Zatímco se jmenovaný s chroptěním kácel k zemi, druhý voják zbledl na úroveň ledového trolla a meč mu vypadl z ruky.

"Nezabíjej mě," kvílel úpěnlivě.

"Tak jo," přikývl hrdina a usekl mu nohu. "Ale stejně mám dojem, že oni tě naživu nenechají," ukázal na prchající vesničany. "Kdepak, tohle už nerozhodíš," dodal, když mu v rámci svého estetického citění usekl i druhou nohu.

"Haha, to jsem dneska ale vtipnej," zasmál se kousek za vesnicí.

Vlkodlak se zašklebil.

Hrdina se na něj podíval. "Koneckonců, jsi dneska jedinej, s kým se dá normálně bavit."

Vendingber bylo město s natolik velkými hradbami, že tam bylo možno pověsit patnáct Mehcikánů zároveň. Jako obvykle bylo obsazeno.

Strážní už měli s naším hrdinou jisté zkušenosti, takže včas naskákali do hradního příkopu - hned poté, co ho spatřili.

Na mostě se hrdina zastavil a odhodil další ze svých poškozených mečů dolů.

Zatímco se odkudsi z příkopu ozvalo cosi nápadně připomínající smrtelný výkřik, projel branou.

"Zbrojír, vylez! Nechce se mi slízet z koně!" zahlaholil na náměstí hlas jak zvon.

"My se známe?" zeptal se udiveně zbrojír, který po pohledu z okna radši opravdu vylezl.

"Jak se můžeme znát, ty hlupáku, když jsi tady nověj?"

"Jak víte, že jsem ve městě nový? Znal jste starého zbrojře? Toho, co zemřel záhadnou smrtí?"

"Jo, chvíli," odfrkl pohrdavě hrdina při pomýšlení na to, že někteří lidé zřejmě pokládají devatenáct bodných a sečných ran za záhadnou okolnost. "A jestli nechceš následovat jeho příkladu, tak mně dej dva nové meče. Ale kvalitní!"

Po chvíli dohadování hrdina dokonce sesedl a vešel do krámu, kde si prohlédl dva zvláště skvělé meče.

"Jsou ale opravdu velmi drahé," zamračil se zbrojír. Každý stojí dvacet zlatých..."

"Moment, ještě jsem je nevyzkoušel," zavrčel hrdina a usekl mu hlavu. "Jo, vypadá dobře... hej je tu někdo? Komu mám platit...? Hmm, tak nikomu, když nechcete..." dokončil svůj monolog a opustil místnost.

"Prodám vám ho za třicet stříbrných," prohlásil hrdina k davu, který se přiblížil s nenávistí v očích a suchými poleny v rukou.

"To je moc," namítl starosta. "Knížecí zákon stanoví výkupné osmnácti stříbrných."

"Za osmáct ať si je kníže chytá sám," zasmál se hrdina. "Tak dobře, dvacet pět."

"Dvacet."

"Dvacet pět."

"Tak dvacet dva?"

"Dvacet pět."

"Dvacet čtyři a to je mé poslední slovo!"

"Opravdu?" zeptal se hrdina a vyloudil na své tváři úsměv.

Starosta zbledl. "Říkal jsem dvacet pět a to je mé poslední slovo..." prohlásil, předstíraje udivený výraz na tváři.

Zatímco se čekalo na soumrak, hrdina si udělal malou procházku po městě, kde navštívil několik manželek místních měšťanů a z jedné při té příležitosti udělal vdovu, byvše přistižen in flagranti. Nakonec se spokojeně vrátil na hlavní náměstí, kde už byla přichystána hranice.

Za chvíli se dostavil i městský kat.

Většina lidí z města už byla shromážděna na náměstí a sledovala vlkodlaka přivázaného ke kůlu. Pro jistotu ho svázali menším stříbrným řetězem. Místní kněz přišel k hranici a začal svůj projev, ve kterém zdůraznil význam víry v Mnoho Bohů a zároveň zatratil kacíře, co věří v Jednoho. Hrdina si pomyslel, že nevěří v žádného a tím pádem ho kněz nijak neurazí, takže ho ušetřil.

"A stvůry vlkodlačí nenecháte živa," dokončil kněz citaci z Bichle Svaté a Levé a pokračoval svými slovy: "Dnes byl za podivných okolností zavražděn náš zbrojír... je třeba vymýtit zlo, ať má jakoukoliv podobu, ať jde o baziliška, vlkodlaka, upíra nebo prokletého Darkoně, který -"

"Cože?" zeptal se hrdina. "Flandáku?" dodal po krátké odmlce.

"My se známe?" ohradil se Flandir Ďakon, mezi přáteli zvaný Flan Ďak, městský kněz Mnoha Bohů.

"Právě že ne," odušil hrdina. "Jinak bys měl trochu jinou barvu tváře..."

"Nechápu..." prohlásil kněz.

"Jsem Darkoň z Darkonie, Morde Óflův syn" představil se Darkoň. Tasené čepele deseti přítomných vojáků vytvořily jeden zvuk.

"Nervózní?" ušklíbl se Darkoň. Potom nasadil unavený výraz. "Hele, nechcete to nechat na ráno?"

"Vzdej se a lituj svých hříchů, synu," řekl tiše kněz.

"Nejsem tvůj syn," opáčil Darkoň tasící meč.

Zatímco se tělo kněze pomalu skládalo k zemi, velitel vojáků se rozhodl dát Darkoňovi, kterému sice kryla záda hranice, ale stál proti velké přesile, poslední šanci.

"Vzdej se! Nemůžeš porazit dvacet mužů naráz," ušklíbl se při pohledu na dobrovolníky, kteří se s většinou improvizovanými zbraněmi rychle přidali k vojákům. "Jsi sám..."

"Sám?" zamyslel se Darkoň a mimoděk se ohlédl.

Vlkodlak křečovitě vysunul ze sevřené dlaně ukazováček a prostředníček. Zašklebil se.

"Trhej!" zařval Darkoň a jedinou ranou přesekl pouta i stříbrný řetěz. "Hrr na ně, bijme je, nikoho neživme," začal si pobrukovat a vrhl se do útoku. "A vy vlkodlaka svými těly živte!"

"Mám dojem, že ten rynek budou uklízet ještě hodně dlouho," odušil Darkoň. "Hej, hni sebou, nemáš se tak přezírat." Vlkodlak, který byl opět spoutaný, klopýtal za koněm.

"Podívej jak je dneska krásně... Myslím, že nás v Algosu čeká celkem dobrý obchod," pochvaloval si syn Óflův a spokojeně pohladil svůj zvláště temný amulet Temnoty. "Neboj, nenechám tě v tom... Koneckonců, co by si člověk počal bez spřízněné duše, že?"

DARKOŇ ZASE DOMA

Uprostřed krajiny, jejíž bezútěšnost jen místy překrývaly osamělé shluky křovin stála dřevěná cedule. Čas a nepříznivé počasí se na jejím vzhledu podepsaly, ale nikdo nemohl popřít že byla vyrobena z mimořádně kvalitního dřeva. I proto byla náhodnému poutníkovi, jehož neblahý osud zavál do těchto končin, dána možnost přečíst poměrně výrazné runy, které říkaly:

VÍTEJTE V DARKONII!

Pod tímto nápisem byly vyryty jiné runy, již daleko méně čitelné a rozhodně nepatřící mezi krasopisné:

A DĚKUJTE BOHŮM, PODAŘÍ-LI SE VÁM VRÁTIT ZPĚT!

Pod cedulí ležela kostra.

V kostře ležel zrezavělý nůž.

Jeho čepel ukazovala do nitra Darkonie.

Darkonie. Tato země ležící ve středu kontinentu byla jistým způsobem izolována od civilizovaného světa. Vinu na tom nenesly jen hory a močály na některých částech hranic země, ale především fakt, čím Darkonie vždy byla. Většina badatelů se shoduje v tom, že Darkoňané jsou v podstatě přátelští lidé, kteří zbožňují cizince. Mállokterý ovšem zapomíná dodat, že toto platí jen do chvíle, kdy je onen cizinec beze zbraně nebo stojí proti jasné přesile darkonských rodáků.

Nejrychleji pochopili poměry kupci. Se svými karavanami raději volili bezpečnější cesty, jako zkratku přes Hory Smrti, jižní trasu přes Temný Hvozď nebo námořní cestu přes Moře Zběsilých Hurikánů.

Darkonie se stala synonymem mnoha nadávek a díky přirozenosti svých obyvatel vešla nejen do přísloví, ale i do vědy, kde zeměpisci na bílé plochy neprozkoumaných krajin píšou 'Zde žijí Darkoňané'. Tento fakt je sice možná poněkud zkreslující, ale není možné popřít jeho vysokou informační hodnotu, spočívající v tom, že na území kde MOHOU žít Darkoňané, bere případný cestovatel za samozřejmou věc výskyt draků, činných sopek, oblastí ovládaných temnou magií a jiných podobných podružných nepříjemností.

Z těchto věcí je i nepříteli informovanému pozorovateli jasné, že Darkonie nebude jednou ze zemí, které jsou známy svým turistickým ruchem. Za povšimnutí ostatně stojí i Darkonský překlad slova 'cizinec'. Překládá se dvěma způsoby, podle toho, zda se jedná o cizince v cizí zemi nebo o cizince v Darkonii. Druhý z výrazů je překvapivě naprosto totožný s překladem slova 'sebevrah'.

Ti, kdo utekli Darkoňanovi ze sekery (jedno ze zmiňovaných přísloví) tvrdili, že tito lidé - pokud je možno tímto slovem vůbec bytosti z Darkonie nazvat - nemají v účtě ani vlastní slavné rodáky.

S jednou výjimkou - jménem Darkoň, syn Morde Óflův.

Toho v účtě měli.

Nic jiného jim totiž ani nezbyvalo.

Kolikrát ti mám říkat, že si nemáš hrát s mou bitevní sekerou! řval otec, otloukaje synovu hlavu o zeď.

A ty neřvi, obořil se na kvilející dceru. O dva prsty víc nebo méně, co na tom záleží...

Synovo tělo se bezvládně sesunulo k zemi.

Tak vstávej, ty simulante, nenechala se vyvést z míry hlava rodiny. To věřím, že bys z toho chtěl vyváznout takhle lehko!

Do místnosti vběhlo cosi metr vysokého.

Tatíí, zaječelo to. Hrobert říká, že se k nám vrací Darkoň!

Cože? otočil se překvapeně otec a přestal syna kopat do žeber. Po chvíli zírání si uvědomil vážnost situace.

Ženo! Rychle! Uklidit slípky! Zbourat plotek! Zavřít okna a dveře! A ty uklid' ten svinčík, co leží na podlaze!

Darkoň přijel ke stavení a potřásl hlavou - napůl údivem a napůl pobaveně. Letným pohledem přelétl dveře a okna zatlučená velkými prkny. Pokrčil rameny, přijel k hromadě hnoje na dvorku a vytáhl z ní muže středního věku.

To už tady bylo, prohlásil první z Darkoňanů. Před třemi lety... strýcu, copak nechápeš, že morová nákaza vypadá

jinak? Minule, jak jste podpálili dům, to bylo o dost lepší.

Eh... zabručel Beďar Ilmen, strýc Darkoně. To ale není žádná sranda... žena je nemocná, děti jsou nemocné, ještě bys něco chytl...

Jsem imunní proti všem našim nemocím, idiote, povzdechl si Darkoň. To vážně nemůžete vymyslet něco věrohodnějšího?

Snad abychom šli dovnitř, zablekotal Ilmen. Teda až oddělám ty prkna...

Není třeba, odvětil Darkoň a vyrazil dveře. Bez okolků vešel do místnosti, kde se spolu s Ilmenovou ženou tísnilo šest dětí.

Co na mě tak zíráš, zasmál se. Vidiš mě tu každý rok, nebo snad ne? Běž zaříznout slepici! A ty mě, strýcu, dones ty tajné zásoby starého vína, jak ses o nich v opilosti zmiňoval Havaru Klepovi!

Já ho zabiju, procedil mezi zuby Ilmen.

Pozdě. Mimochodem, proč tady není můj drahý bratranec Hrobert? Slyšel jsem že poslední dobou už víc sedí doma než by se potloukal po světě...

Hrobert vzkazuje, že se dneska nějak necítí dobře. Setká se s tebou až příště.

Zajímavé, pousmál se Darkoň. Předpokládám, že taky prohlašoval cosi o tom, jak jeho stav nemá vůbec nic společného s mým slibem, že ho při příštím setkání pověším za jistou velmi citlivou část těla.

Beďar Ilmen radši neodpovídal a odběhl do sklepa pro láhve vína.

Darkoň dojedl druhou slepici a dopil poslední láhev vína.

Otočil se k Ilmenově ženě.

Jako obvykle neumíš vařit, prohlásil. No, jako zákusek bych si dal to uzené, co máte v komíně. Co se na mě tak divně díváš, strýcu? Ještě řekni, že se ti něco nelíbí... víte, já jsem rád, že jste na mě všichni hrdí, ale když někdo řekne, že bych měl za pohostinství zaplatit svými těžce vydělanými poctivě ukradenými penězi, tak ho patří zabít. Že jo?

Ilmen začal pod dojmem Darkoňova tázavého pohledu opatrně přikyvovat.

Víno došlo, nalij pivo, strýcu, zachechtal se Darkoň a bouchl pěstí do stolu. A chci tu mít to uzené!

ÓUzené ne, to už je poslední maso, nebude co jíst, děti

nám zemřou hlady!Ó lomila rukama Darkoňova teta.

ÓŽádná škoda, blbost je dědičná,Ó poznamenal Darkoň. ÓTak

už běž pro to uzené a potom - než si zdřímnu - mně můžete vy-

právět, jaké krásné legendy jste o mně slyšeli...Ó

ÓMusíme se ho zbavit,Ó řekla potichu rozzlobená Ilmenova

žena. ÓKdyby byl na jeho místě někdo jiný, tak už je jeho hla-

va na plotě.Ó

ÓAle jak?Ó zaúpěl Beďar. ÓJe to přece DARKOŇ! I kdybych

ho zkusil zabít ve spánku, nevyjde to!Ó

ÓTiše, ať nás neslyší. Můžu ho otrávit. Mám tady vraní

oko a smrtihlav. Nic nepozná. Až zemře, budeme boháči. Na jeho

hlavu je všude vypsána velká odměna.Ó

Ilmen zbledl a vážil situaci. ÓDobře,Ó zašeptal nakonec.

Darkoň se probudil, zešíroka zívá a vyskočil na nohy.

ÓNic neosvěží po dvou třech probdělých nocích víc než

vydatný hodinový spánek,Ó prohodil. ÓMimochodem, dneska jsem

ještě chtěl vypálit dvě vesnice... snad to ještě stihnu, ale

byla by škoda nechat tu stát to pivo...Ó

Zhluboka se napil.

Ilmen a jeho žena začali v duchu počítat.

ÓÁárggh! Tfuj, to má ale říz!Ó zařval Darkoň a práskl s korbelem o stůl takovým způsobem, že značná část piva vylétla ven a pocákala stůl. Něco vletělo i do korbelu Ilmena.

ÓTak, ještě poslední připitek na mé zdraví a na mé dnešní vítězství,Ó zachechtal se Darkoň a pozvedl korbel. ÓCože, ty se nechceš napít na mé zdraví?!Ó zeptal se rozzlobeně Ilmena, který mohl bledostí svého obličeje úspěšně konkurovat mumiiím.

Ilmen rychle zvážil všechny varianty a dospěl k názoru, že případné bolestivé umírání v křečích po požití smrtihlavu je stále ještě lepší alternativou.

Opatrně si lokl.

ÓDo dna, strýcu, do dna!Ó

Těžko říct, proč Darkoň tehdy všechno přežil. Snad to bylo způsobeno jeho nelidskou náturou, snad pomohlo víno, které se dá ve větším množství použít jako protijed k smrtihlavu (to ale samozřejmě žádná kořenářka neví, protože není mnoho osob, které by se při experimentu v pití vína dostaly přes pět litrů).

Jisté je jen to, že Darkoňovi bylo najednou divně. Začala se mu motat hlava a najednou cítil uvnitř sebe strašné horko. V domnění, že se při pomyšlení na boj stává berserkem, nasedl na koně a spěchal na hranice Darkonie, kde ho čekala tlupa dobrodruhů pochybných charakterů. S nimi nejenže týž den vypálil dvě vesnice, ale stihl dobýt i tvrz rytířů řádu Mocného lva, což byl čin, o kterém se ještě hodně dlouho poté mluvilo. Darkoň později vyprávěl, že přitom cítil ve svém nitru strašnou energii, sám si ale nebyl jist, zda náhodou nešlo o křeče.

Každopádně mu jeho stav byl prospěšný a při hlubších úvahách přicházel k názoru, že byl způsoben zvláštní povahou výborného piva strýce Ilmena.

Ten Darkoňovo štěstí neměl. Jeho obavy, že by snad zemřel, se sice nenaplnily, nicméně jeho plné jméno od těch dob znělo 'Bed'ar Ilmen Bílá Hůl'.

DARKOŇ A TŘI OTÁZKY

'A jestli nebudeš spát, zavolám na tebe Darkoně !'

Bylo časně ráno. Závoj husté mlhy padl na krajinu a nedovoloval náhodnému pozorovateli rozeznat detaily. Bylo dost chladno a vládlo bezvětří.

Před podivnou budovou se třásly zimou čtyři humanoidní postavy v šupinovém brnění. Konečně jedna z nich promluvila.

ŇJe to pech, Ó prohlásil nejstarší ze strážců, Ňhlídat zrovna před královskou hrobkou. Ó

ŇTo jo, Ó zacvakal zuby jeho kolega. ŇVůbec nevím, na co tohle vlastně je... Ó

ŇNo, občas se tu pohybují vykrádači, kteří si myslí, že uniknou

kletbám, Ó poučoval ho první strážce. ŇA taky musíme dávat pozor,
kdyby došlo k samovolnému oživení mumií. Ó

ŇChápu, to bysme je museli zneškodnit, že jo? Ó

ŇTo ne! Tělu se nesmí nic stát... kdyby mumie vylezly, musíme je
chránit před okolím! Třeba takoví vesničané jsou velmi podezřívaví a
nejraději by všechno hned upalovali nebo tomu aspoň probodli srdce
kulem. Ó

ŇDubovým? Ó

ŇNe, osikovým. Ó

ŇA kde by tady vzali osiku, hmm? Ó

ŇJak to mám vědět, třeba pro ni chodí až do Mrtvých močálů, co
já vím. Ó

ŇTo by mě zajímalo, proč se jmenují Mrtvé, když tam člověk potká
maximálně nemrtvé... Ó

ŇTohle je hrozný kraj. Samý vlkodlak, striga a nemrtví. Ó

ŇA co teprve Méd'a Béd'a, Ó pronesl pochmurně nejstarší strážce.

ŇMéd'a Béd'a?! Ó

ŇNo to je hrozný tvor, vyprávěla mi o něm babička, má tři křídla,
krvelačné oči, nějaká ta chapadla a rohy a taky má hrozné tesáky a
drápy. Tákovydle, Ó předvedl názorně šedivý voják ostatním.

ŇHele, co to je? Ó zeptal se po chvíli mlčení někdo.

ŇVypadá to jako Mechcikán... Ó

Mlhou se plížilo vskutku cosi velmi podivného. Zatím bylo vidět
jen typicky otevřenou mechcikánskou přilbu.

ŇTohle není Mechcikán, Ó ozval se po chvílce jeden ze strážců.

ŇMechcikáni sice mají velká somrera, to je pravda, ale víc než dva
metry v průměru?! Ó

Přichozí se pod svou impozantní slaměnou přilbou opravdu ztrácel.
Zastavil se.

ŇKdyž to teda není Mechcikán, kdo to vlastně je? Ó

ŇCO to vlastně je? Ó nepropadal zbytečnému optimismu nejstarší
strážce.

ŇMÉĎA BÉĎA!!!Ó vykřikli všichni najednou a dvojici strážců spadly helmy v důsledku toho, že se jim hrůzou zježily příliš dlouhé vlasy na hlavě.

ŇNe, já nejsem Méďa Béd'a,Ó promluvil tvor lidským hlasem. Všichni si viditelně zhluboka oddechli.

ŇJá jsem Darkoň,Ó dodal spokojeně přichozí.

Strážci nelidsky zaječeli, zpanikařili, dva upadli do bezvědomí, jeden spáchal bleskové harakiri a nejodvážnější - shodou okolností vypravěč o Méďovi Béd'ovi - prchl do nitra hrobky.

ŇJe to trapné, pořád se takhle představovat,Ó unaveně poznamenal chrabrý Darkoňan.

Zašklebil se na kameru.

ŇNicméně je to i velmi zábavné!Ó

ŇTohle je hrobka nebo labyrint?Ó rozčiloval se hrdina, bloudící v jedné z chodeb, postavených za účelem zmatení případných zlodějů. Svou přehnaně velkou maskovací přilbu odložil už u vchodu, ale i tak měl potíže procházet úzkými chodbami, jejichž podlahu tu a tam dekorovaly pozůstatky neúspěšných vykrádačů hrobek.

ŇA jaký bordel tu mají!Ó pokračoval v monologu. Sprostě zaklel a znechuceně odkopnul lebku, která si trůnila uprostřed vrstvy stoletého prachu. Odkutálela se na křižovatku a její prázdné oční důlky hleděly do ústí jedné z chodeb.

ŇDobrá, ukecal jsi mě,Ó oslovil Darkoň zbytek svého předchůdce, načež vykročil výše zmíněným směrem.

Strachy šílený strážce zatím doklopýtal k vchodu do jediné pravé krypty, kde byli pohřbeni členové starého královského rodu. Toto poznání mu na dobré náladě nepřidalo, zejména poté, co si uvědomil, že Darkoň z Darkonie do hrobky nezavítal proto, aby se tu ohřál, ale proto, aby ji vykradl.

Z chmurných myšlenek ho vytrhlo cinknutí nějakého předmětu,
do kterého kopl. Sehnul se a zvedl starou a zašlou zlatou minci.
Nález ho zaujal natolik, že začal zlaták třít prsty, aby z něj dostal
prach a zaschlou špinu. V momentě, kdy ho téměř vyleštil, osvětlil
náhlý a podivný záblesk na zlomek vteřiny řady kamenných náhrobků
v kryptě. Mince začala zářit a vzápětí se ozval hluboký hlas.

ŇTři otázky mi můžeš dát, však pak již víc nebudeš se ptát.Ó

Strážce se nevěřícně zadíval na minci. ŇTo-to-to m-mluvíš ty?Ó
vykoktal ze sebe.

ŇA kdo jiný, ty hlupáku? Aby sis tady promluvil s někým jiným,
potřeboval bys jistý rituál a pátý stupeň zasvěcení v nekromancii...Ó

ŇKdo jsi?Ó

ŇDémon zakletý do mince, jak jinak.Ó

ŇOpravdu?Ó

ŇAno. Tři otázky zodpovězeny. Chcípni,Ó domluvila mince a vyšlehl
z ní malý blesk, který zasáhl strážce do hrudi. Zapotácel se a nakonec
klesl k zemi.

ŇJeš-tě jed-nu otáz-ku ... pro-sím,Ó zachrčel umírající.

ŇNo, abys viděl, že jsem v podstatě dobrák se zlatým srdcem a
lidumil, tak se klidně můžeš zeptat.Ó

ŇŽi-je ... Mééé-d'a Bééé- d'a ?Ó

ŇJo.Ó

Strážce zemřel.

Když Darkoň, nasměrovaný moudrou lebkou do chodby vedoucí k pravé
kryptě konečně dorazil k svému cíli, podivil se, proč na zemi kdosi
leží. Byl toho názoru, že mrtvoly v hrobkách se mají nacházet spíše
uvnitř rakví a ne se jen tak povalovat po zemi. Vzápětí mu však došlo,
že nehledí na žádnou seschlou mumii, ale na strážce, který před ním
utekl. I tak ho tento fakt poněkud zarazil, ale poté si vzpomněl na
jeho druhy a usoudil, že umírání strachem bude v tomto kraji celkem

běžnou záležitostí. Zřejmě toho na něj bylo trochu moc, když uslyšel mé kroky, pomyslel si Darkoň a pustil celou záležitost z hlavy.

Ve chvíli, kdy vykročil směrem ke kamenným rakvím, odrazil se v jeho očích škodolibý záblesk zlaté mince. Sebral ji ze země.

ŇTři otázky mi můžeš dát, však pak již víc nebudeš se ptát, Ó zazněl zvučný bas. Předtím samozřejmě mince nezapomněla zazářit.

ŇProč jenom tři? Ó položil si řečnickou otázku Darkoň.

ŇProtože tak to bylo stanoveno v pravidlech při mém zakletí, Ó odpověděla mince.

ŇSakra, Ó zaklel Darkoň, když si uvědomil, co právě udělal.

ŇS otázkami, připomínkami a stížnostmi se obraťte na Strůjce, boha Skrymurrgha, Ó dodal zlaták rychle.

Darkoň si vybavil v paměti příslušnou stránku z knihy Všelíká pojednání teologická a mytologická. Pokud měla pravdu a třicetimetřová socha tohoto boha stojící v jistém městě, mimo jiné ukazující, jak efektivně využít své ruce při boji se zbraněmi, máte-li jich náhodou šest, byla opravdu dělaná v životní velikosti, pak proti všem svým destruktivním zásadám ani neměl žádnou velkou chuť se s touto vsutku svéráznou osobností setkat.

ŇŘekni mi, jak se dostanu co nejkratší cestou ven z této hrobky? Ó formuloval Darkoň již s rozvahou svou druhou otázku.

ŇStačí nadzvednout dva kameny v klenbě, co jsou nad kvádrem, který se za chvíli v důsledku stárí zdiva této hrobky uvolní a dopadne na místo, kde právě stojíš, Ó informoval ho démon.

Darkoň rychle uskočil stranou a zatímco se těsně vedle něj ozvala rána dopadnuvšího balvanu, gratuloval si v duchu za výbornou otázku. Zadíval se na minci a krátce o něčem přemýšlel. Nakonec jí už ale žádnou další otázku nepoložil a schoval svůj nález do kapsy.

Po vykradení všech rakví se ukázalo, že rada mince byla celkem na dvě věci vzhledem k velké výšce klenby, o váze kamenných kvádrů nemluvě. Darkoň si ale všiml, že ve špatném stavu jsou i kameny ve stěnách krypty a přes některé spáry je možno vidět slabé světlo,

které muselo pocházet od slunečních paprsků. Darkoně napadlo pár vtipů o úžasné inteligenci stavitelů labyrintů a opřel se vši heroickou silou svých paží o jeden z kvádrů, doufaje, že ho vysune ze zdi a vzniklým otvorem se dostane ven...

Zpět do ústí chodby uskočil právě včas. Poté si počkal, až déšť mohutných balvanů z části klenby ustane, shromáždil posbíratelné poklady a opustil hrobku stěnou, která před několika minutami ještě existovala.

Vůdce lupičů si znovu protřel oči a nakonec na chvíli ponořil obličej do vědra s vodou. Nebyl si jistý, zda sní, má halucinace nebo to trochu přehnal s pitím.

ŇHej, Ó osmělil se po chvíli a zavolal na členy své tlupy, zčásti spící a zčásti se jen tak povalující pod stromy. ŇTámhle... Ó

Několik lupičů se podívalo určeným směrem a na okamžik strnulo úžasem. Velitel si oddechl. Vidiny bývají zřídka kdy davové.

Po lesní cestě se pohybovala hromada zlata a stříbra. Lépe řečeno hromada zlata a stříbra nacpaná do několika vzájemně propletených pytlů, z nichž však různé klenoty doslova přetékal a místy se také trousily ven četnými dírami. Hromada se sunula cestou pomalým, ale vytrvalým tempem.

To už byli na nohou všichni. Lapkové rozrušeně vytáhli zbraně a jejich vůdce si stoupnul doprostřed cesty a zařval ŇStůj! Ó. Původně chtěl vlastně pronést své oblíbené 'Peníze a život!', ale to se nyní vzhledem k podivné formě přichozího příliš nehodilo.

Poklad se zastavil a s hlasitým žuchnutím se poněkud rozložil. Po několika vteřinách se z něj vyhrabal jakýsi mohutný vysoký muž ve skvělé zbroji a s několika nádhernými zbraněmi v mečovnicovém pásu.

ŇBudu potřebovat pár nosičů, blbě se to táhne, Ó oznámil všem přítomným.

První se vzpamatoval velitel. Zamával nad hlavou sekerou a zasmál se na okolí takovým způsobem, že všichni medvědi v okruhu deseti mil začali zběsile prchat do jiných lesů. ŇJo, my ti pomůžeme, že jo, chlapi?Ó

Banda se začala nekontrolovatelně chechtat, ale brzy ztichla poté, co přichozí trumfnul styl řehotu statného loupežníka. Najednou všichni znervózněli a jeden z lupičů si v roztržitosti přibil nohu k zemi šípem z vlastní kuše. Darkoň vytáhl z kapsy minci, znovu si ji krátce prohlédl, pak zavrtěl hlavou a znovu ji schoval. Vůdce lapků si zatím obnovil ztracenou sebedůvěru a odvalu a aby povzbudil své druhy, neodpustil si trochu ironie.

ŇTak ho konečně zamordujte, trpaslíka!Ó

To neměl říkat.

ŇTééén, kdo dóóbře práácujéeé, sée pak nééjvíc ráádujéeé...Ó rozléhal se po poli zvučný hlas vskutku veselého venkovana. ŇCopak je, Travíku?Ó zeptal se konečně dítěte, které ho již dlouhou dobu tahalo za košili a přerušil tak své pěvecké vystoupení.

ŇAle já nejsem Travík, já jsem Hnuzík,Ó zaprotestoval zhruba sedmiletý klučina.

ŇNo jo, víš jak mám špatnou paměť, člověk se občas splete, i když má jen čtrnáct dětí,Ó usmál se otec. ŇTak copak jsi mi chtěl?Ó

ŇŠkviřík říká, že k nám někdo jde a že je to důležité,Ó vyhrkl Hnuzík. Vesničan přikývl, zavolal ostatní a spolu s nimi spěchal do vesnice.

K ní právě dorazila podivná karavana. Vpředu šel jakýsi zrzavý obr, za ním navzájem spoutaná skupina nosičů pochybného vzhledu a zřejmě ještě pochybnějšího charakteru. Většina z nich měla na zádech pytle s pokladem.

ŇHurá!Ó zajásal starosta vesnice. ŇTo jsou ti hrdlořezové! Už nikdy nikoho nepřepadnou! Tento hrdina je porazil a vyplnil jejich

doupě, plné nakradených pokladů!Ó

ŇKerej z nich je jejich velitel, ten obávanéj Vilém Hůd Lájošík?Ó
zeptal se místní kovář.

Darkoň jen unaveně ukázal palcem dozadu na tyč, připevněnou
na zádech jednoho z nosičů. Shodou okolností byla zdobena hlavou
nějakého vousáče.

Celá vesnice se dala do radostného volání, ve kterém se často
objevovala slova diků a chvály na adresu chrabrého zachránce. Některé
skupinky začaly tančit.

Starosta vesnice přednesl krátký improvizovaný projev, ve kterém
nešetřil servilitou k přemožiteli lupičů a na závěr se zmínil o tom,
že obdivuje hrdiny, kteří bohatým berou a chudým dávají, narodíl
od lapků, kteří berou chudým a dávají bohatým, tedy sobě.

Darkoň se spokojeně zašklebil a pravil, že starostovy domněnky
jsou v podstatě správné, až na to, že podobný přístup provozoval
spíše jeho zesnulý bratr Lajtoň, dále je mu jedno, jestli bere bohatým
či chudým, protože v tomto směru uznává jistou rovnoprávnost a konečně
že nepřišel vesnici obdarovat, nýbrž vyplnit.

ŇVyplnit?!Ó vytřeštil oči starosta.

ŇJo. Znáte to - nejdřív vám seberu nějaké jídlo a pití, pak vám
podpálím chatrče a aby se neřeklo, pár vás přitom povraždím. Ne, že
by tohle všechno mělo po dnešním ránu nějaký smysl, ale každý má
svůj koníček, že? Mimochodem, málem bych zapomněl na znásilňování
zde přítomných dívek a žen, frontu udělejte tady.Ó

Vesničánům poněkud poklesly čelisti a i veselý zpěvák už nevypadal
tak vesele, nemluvě o jeho krávě. Chvíli trvalo, než si uvědomili
vážnost situace a začali prosit o milost. Kupodivu se našel jen jeden
dobrovolník, který se nechal bez odporu zabít, jistý Pára Hluchoň.
Ani zásobami jídla a pálenky vesnice neoplývala a střechy chalup byly
vlhké po několika dnech deštivého počasí, takže většinou nechtěly
chytnout. Přítomné ženy se sice dle instrukcí postavily do fronty a
byly i celkem dychtivé, ovšem Darkoňovi náladu zkazilo pár celkem

nepodstatných maličkostí, například fakt, že byly jen tři a měly dohromady jen o několik málo zubů více. Darkoň stařeny znechuceně propustil a začal vyzvídat, kam schovali ostatní, nicméně všichni shodně tvrdili, že žádné další ženy zrovna ve vesnici nejsou.

Darkoňan pokrčil rameny a vytáhl na denní světlo svůj podivuhodný zlat'ák. Pak se zamračil a znovu ho dal zpět.

ŇExistují i jiné metody,Ó zavrčel.

Po zabití pátého vesničana už spolehlivě věděl, že většinu žen odvěkli jako otrokyně jacísi kočovníci a zbytek je spolu s několika muži na trhu v nedalekém městě.

Darkoň proklel konkurenci, trochu rozšířil počet svých nosičů a rezignovaně opustil vesnici.

ŇJen se řehtej, Darkoňi, řveme z plných hrdel, nejsme žádní měkkoňi, nakopem ti do břicha!Ó zanotoval velitel vojska.

ŇKdepak, tak to nebylo,Ó prohlásil jeden z rytířů, ŇNten začátek už je fajn, ale to břicho mně nějak nesedí. Vůbec se to nerýmuje...Ó

ŇJakto, Darkoňi - měkkoňi, copak to neslyšíte?Ó trval na svém velitel.

ŇCo je to vlastně měkkoň?Ó

ŇNějaké jezdecké zvíře, myslím,Ó prohodil kdosi.

ŇProč jezdecké?Ó

ŇSlyšel jsem o něm jednu písničku: 'Už měkkoň vyvádějí, už měkkoň sedlají...Ó

ŇMěkkoň jest malé podivné zvíře, žijící na západě,Ó uvedl vše na pravou míru přítomný kněz Mnoha Bohů, otevřel Bichli Levou a Svatou a chvíli v ní listoval. ŇA nepojíš z měkkého masa bytosti zbabělé a nečisté, která měkkoň zove jest.Ó

Jednoho z rytířů v té chvíli napadlo, jak mohou kněží vlastně vědět, jaké má měkkoň maso, ale po zvážení pár skutečností jako moc církve Mnoha Bohů či její perfektní schopnost odměňovat své názorové

opponenty příjemnou ohnivou lázní na dobře postavené hranici, došel k názoru, že to není nejvhodnější otázka.

ŇNo, abysme to nezamluvili, Ó odkašlal si, ŇRýmuje se tam Darkoň a měkkoň, to jo, ale zakončení hrdel - do břicha je nějaké divné. Ó

ŇUž to mám! Byla tam prdel! Ó zajásal kdosi a rychle ztichnul pod upřeným a přísným pohledem kněze.

ŇTo je blbost, Ó zabručel velitel. ŇHrdel - do prdele? Nebo snad máme řvát z plných HRDELE? Já myslel, že budeme Darkoně demoralizovat posměšnou písničkou, ale jak to tak vypadá, s tímhle mu jen uděláme dobrou zábavu k večeři! Ó

Další diskuse náhle ustala, protože se právě za nejbližším pahorkem vynořila jakási karavana. Mířila přímo k obležené tvrzi.

ŇStát! Ó poručil nosičům ryšavý bojovník vpředu, když došla až k ležení vojska.

ŇDoufám, že ta kořist je řádně zdaněná, Ó promluvil k němu zvolna velitel vojska. Darkoňovo následné zasmání zřejmě považoval za kladnou odpověď, protože ihned pokračoval. ŇNejsou to náhodou otroci? Ó

ŇHmm, tak trochu, Ó ušklíbl se Darkoň. ŇJeště jsem je nijak nepojmenoval. Ó

ŇNo, je to vlastně tvoje věc, ale nejsou to náhodou poddaní Šilase Jurodivého, našeho pána a krále Absurdie? Ó zeptal se velitel podezřívavě, když zahlédl mezi spoutanými nosiči i některé vesničany.

ŇKaždopádně to jsou služebníci Darkoně, Ó opáčil Darkoňan, čímž ostatně řekl jen čistou pravdu.

ŇOpravdu? V tom případě ti, gratuluji, rytíři. Sice bychom je teď měli pověsit, ale jako otroci si taky užijí svoje... My tady teď z pověření Šilase Jurodivého dobýváme hlavní Darkoňovu tvrz. Ó

ŇAha, Ó pravil Darkoň pomalu. ŇHned jsem si říkal, že je tu dnes nějak rušno. Ó

ŇTo ano, pokud chceme dobýt Darkoňovu tvrz, musíme tady mít celé elitní vojsko. Darkoň totiž není obyčejný člověk... Ó

ŇVážně? A už ho někdo viděl? Ó

ŇNo, spousta lidí, ale většinou o tom už nemohou mluvit.Ó

ŇPatrně proto, že mají občas oddělené hlasivky od jiných věcí,
nezbytných k správné artikulaci, jako například jazyk,Ó usmál se
hrůzostrašným způsobem Darkoň a vůbec mu nevadilo, že ho pravděpodobně
nikdo nepochopil.

ŇMy už stejně víme, jak vypadá,Ó prohlásil velitel vojska. ŇJe
tři metry vysoký, má šest rukou, modrozelené vlasy tuhé jak ocelové
dráty a plnovous až do pasu.Ó

ŇKřídla náhodou nemá?Ó zeptal se Darkoň ironicky.

ŇSakra, to mě nenapadlo,Ó zaklel velitel a obrátil se k vojsku.
ŇDávejte pozor, kdyby se náhodou snažil uletět, musíme ho sestřelit.Ó

ŇJe to opravdu zajímavé,Ó unaveně poznamenal Darkoňan. ŇČlověk
by skoro řekl, že Darkoň bude vypadat spíše jako normální silný a
obratný bojovník, třeba jako já...Ó

ŇHa ha,Ó smál se velitel a poplácal Darkoně po zádech. ŇTy jsi
ale vtipálek!Ó

ŇMimochodem, od koho máte ten skvělý přesný popis?Ó

ŇOd jednoho rytíře, Pivobora Sťatého. Našli jsme ho před týdnem
smrtelně raněného. Kolem leželi tři jeho žoldněři - mrtví.Ó

ŇČtyři,Ó opravil ho Darkoň a aby to zamluvil, rychle dodal:

ŇNo, kdyby vám to nevadilo, šel bych do tvrze sám, abych si to s tím -
jak že se jmenuje - Darkoněm vyřídil osobně.Ó

ŇAle to by byla sebevražda!Ó zvolal velitel. ŇMožná jsi skvělý
bojovník, ale Darkoňovi se nikdo v boji vyrovnat nemůže...Ó

Darkoň v duchu poděkoval za uznání a namítl, že je to jeho věc,
když riskuje život.

ŇKdepak, to si nemůžeme vzít na svědomí,Ó nenechal se přesvědčit
vůdce vojska. ŇNavíc máme přísný rozkaz nepustit nikoho z tvrze ven
ani dovnitř. Nemysli si, že bych tě snad podezříval ze spolupráce
s Darkoněm, to ani náhodou ne, je vidět, že jsi dobrý člověk, ale
rozkazy jsou rozkazy.Ó

Atentát na Šilase Jurodivého, zapsal si Darkoň do poznámkového

bločku ve své hlavě. Po chvilce přemýšlení odešel kousek stranou, rozhodnutý využít služeb mince.

ŇUž zdrhá,Ó ozvalo se v tu chvíli za jeho zády. Darkoň se překvapeně otočil a ve stejný okamžik do něj vrazil nějaký rytíř, což mělo za následek malou nepříjemnost, jelikož mu mince vyletěla z ruky.

ŇVždyť to byl jenom orel,Ó rozčiloval se velitel, držící v ruce cosi nápadně se podobající jehelničku větších rozměrů. Darkoň zatím usilovně prohledával travu. Trvalo docela dlouho, než minci v hustě rostoucí zeleni našel, a to i přesto, že démon nepřetržitě vysílal záblesky SOS. Mezitím ale aspoň Darkoňan přišel na způsob, jak se dostat do své tvrze. Odvedl své nosiče za nejbližší pahorek, nechal poklady zahrabat a spěšně se vrátil k vojsku s tím, že se rozmyslel a předává zločince spravedlnosti. Postižení podle všech předpokladů protestovali, ale s prozíravě vyříznutými jazyky jim to nebylo nic platné. Vzhledem k právě začínající zteči však byla k Darkoňově zklamání poprava odložena.

Darkoň požádal velitele o čest, aby mohl bojovat v jeho vojsku a poté se spolu s ostatními vrhl do útoku. Blízko brány přesprintoval všechny ostatní a zařval heslo.

Brána se otevřela právě v okamžiku, kdy do ní měl narazit a zavřela se dostatečně rychle na to, aby dovnitř už nestačil vběhnout někdo jiný.

ŇUbohý rytíř,Ó zaslechl Darkoň velitelův hlas, Ňbyl statečný, ale nechal se vlákat do léčky...Ó

Ve chvíli, kdy se začaly tvrzí rozléhat první rány beranidla, bušícího do brány, seděl již Darkoň v hlavním sále a domlouval se tam se svým jediným služebníkem, jistým vlkodlakem.

ŇO kterém se dočtete v povídce 'Darkoň na cestách',Ó pravil autor.

ŇCože?Ó zeptal se Darkoň vlkodlaka. ŇŘíkal jsi něco?Ó

ŇGraúúhjóó, právě vyrazili bránuúú ghraúú...Ó

ŇTo byl ale blbej nápad posílat žoldnéře na měsíční dovolenou,Ó
zahřímal Darkoň vztekle. ŇŠtěstí, že mám tu minci,Ó dodal a chystal
se jí zeptat, jakým způsobem se zbaví rytířů, netuše, že odpověď
na tuto otázku je stručná: 'Problém neřešitelný'Ó

Graúúúhhhh!Ó oznámil rozrušený vlkodlak nepříjemnou novinu, že
vojsko proniklo do jádra tvrze.

ŇCo?Ó otočil k němu hlavu Darkoň, který zapomněl na to, že právě
drží v ruce zlaták se zakletým démonem.

Mince zazářila, zakouřilo se z ní a nakonec zmizela.

ŇGratuluji,Ó prohlásila postava, která se náhle objevila v sále
a která rozhodně nepatřila k hmotným bytostem. ŇPodařilo se ti splnit
podmínky mého zakletí, to jest položit mi absolutně stupidní otázku.
Za odměnu ti mohu splnit jedno přání, pokud to bude v mých mocných
silách, ovšem.Ó

ŇAť jsou ti idioti, co mně dobývají tvrz, okamžitě pryč! Aspoň
tisíc mil!Ó

Démon se zachechtal a zmizel.

Vojsko také.

Jednoho dne se v Altarii, zemi na dalekém východě, objevili přímo
ve středu oblasti Dračích Doupat podivní lidé. Normálně by drakům,
kteří tam hojně - jak již název napovídá - žili, zkazila náladu zbroj
přítomných rytířů, ale tihle byli úplně nazí a beze zbraní. Že mezi
nimi byli nějací rytíři bylo jasné vlastně jen podle toho, že se našli
jedinci, kteří se stačili ozbrojit a využít zbytky výstroje padlých
hrdinů a sebevrahů (což je v Altarii totéž), o které v tamější oblasti
nikdy nebyla nouze. Šlo ale o vyjímky, takže zanedlouho největším
nepřítelem draků byla jejich přežranost.

Jednomu z vetřelců se ale přece jen podařilo uniknout. Všude
prohlašoval, že velí mocnému vojsku a že se musí vrátit do Absurdie.

Možná by se mu to i povedlo, nebýt toho, že zároveň cosi blábolil o šestirukém netvorovi, kterého je třeba zabít. Občané Goodlawského impéria - věrní uctívači boha Skrymurrgha - to pokládali za smrtelnou urážku a přichystali cizinci představení o jednom rouhači, spoustě dříví a o tom co se stane, dojde-li k jeho zapálení. Velkoryse mu v něm přenechali hlavní roli.

A Darkoň? Nechejme ho na pokoji, uklidit pár desítek tun zbraní, brnění, šatů a jiných věcí zabere hodně času...

DARKOŇ A SEDM BASTARDŮ

'Darkoň před branami!'

Věštec se zaklonil a vyvrátil oči tak, že byly vidět jen bělma.

Vzápětí přihodil do plápolajícího ohně hrst jakéhosi prášku. Plamen okamžitě změnil barvu na modrofialovou a místnost se zaplnila kouřem

téže barvy.

ŇAié gur thámmas lem's'tiách...Ó začal formuli jasnovidec, ale neočekávaně se rozkašlal a začal divoce gestikulovat. ŇThur blannáh schisve tagad ard!Ó vykřikl.

Darkoň se naklonil k tlumočnickovi. ŇCo ted' říkal za věštbu?Ó

ŇDoslovně?Ó

ŇJistěže doslovně,Ó zavrčel Darkoň.

ŇŘíkal: 'Který idiot mně vyměnil váčky s práškem?'Ó

Věštec mezitím našel správnou ingredienci a jal se opakovat rituál.

ŇAié gur thámmas lem's'tiách...Ó

ŇDémoni mocného ohně vidí a prorokují...Ó překládal znuděný tlumočnick.

ŇTo už slyším potřetí,Ó zasyčel Darkoň.

Náhle se jasnovidec začal chovat, jako by dostal mimořádně silný epileptický záchvat doprovázený výraznými poruchami osobnosti. Chvilí sebou škubal na podlaze a pak promluvil, ovšem divně změněným hlasem. Výsledné nesouvislé výkřiky přiměly Darkoně k vážnému přemítání o tom, zda by neměl porušit své zásady a dát věštci první pomoc.

ŇNemůžeš ho získat... dokud svět Osm neuzří... Poklad Bohů není pro jednoho... Osm nejhorších na zemi... musí najít spolu...Ó sypal ze sebe tlumočnick. Darkoň mu pozorně naslouchal.

ŇVýborně. Pokud to všechno dobře chápu, musím sehnat dalších sedm bastardů, těch nejlepších na zemi, vyrazit s nimi k Pokladu Bohů a tak ho konečně získám. Brána Moci se otevře jen pro všechny, ne pro mne. Haha. Asi to bude blbost, ale co se dá dělat.Ó

Darkoň si povzdechl a vytasil meč, který okamžitě opsal půlkruh ke krku věštce.

ŇSit bárri on ugai!!Ó

ŇAvšak to není vše!Ó

Ostří čepele se zastavilo půl centimetru od hrdla.

ŇEu gumnil ondu thakar luus!Ó

ŇNeznáš jména bastardů!Ó

ŇTo je fakt,Ó přikývl hrdina a nechal meč poklesnout.

ŇDharkonni Dharkonniull Morde Uoflai nell, Rodrigg thákre ...Ó

ŇTakže teď mám všechna jména a informace, kde všechny hledat, Ó
prohlásil Darkoň po několika minutách celkem nudného, avšak důležitými
fakty nabitého výkladu. ŇExistuje ještě něco jiného, o čem bych se měl
dozvědět? Ó

Věštec rozhodně zavrtěl hlavou poté, co uslyšel překlad.

ŇJsi si jistý, že ti teď můžu useknout hlavu, aniž bych přišel
o nějaké informace? Ó

ŇTůr, aigi tůr. Ó

ŇJistě, beze všeho. Ó

ŇFajn. Díky, Ó řekl Darkoň, usekl věstci hlavu a ihned se pokáral
za nemístnou zdvořilost. Pro odčinění této chyby zavraždil tlumočníka
zvláště odporným a zavrženíhodným způsobem.

Na lesním mýtině živě diskutovali čtyři rytíři. Jeden z nich,
oblečený v černých šatech se jen usmíval a občas potměšile pokukoval
po prázdných pohárech vína, válejících se jim u nohou.

ŇMyslím, že tímto naše jednání končí, Ó zachmuřil se velitel
poselstva. ŇNejenže odmítáš vzdát se do rukou spravedlnosti, ale navíc
se hrdě hlásíš ke svým zločinům! Jako posel na tebe nemůžu vztáhnout
ruku, ale můžu ti slíbit, že se ihned vrátíme k vojsku a pak tě budeme
stíhat! Neunikneš! Tví žoldnéři jsou rozprášeni. Až se vrátíme - Ó

ŇMyslím, že se nevrátíte, Ó přerušil ho rytíř v černém.

ŇCože?! Chceš nás snad podplatit? My se vrátíme! Ó

ŇNevrátíte. Ó

ŇA proč bychme se sakra neměli vrátit? Ó přešel do řevu rozzlobený
velitel vyjednávačů.

ŇPravděpodobně proto... Ó začal flegmaticky muž v černém.

Těla tři vyjednávačů se zkroutila v podivné křeči a po chvilce se
ozvalo trojnásobné žuchnutí.

Ň... že jsem vás otrávil, Ó dopověděl se zadostiučiněním rytíř.

Jeho následný smích však přerušil zvuk okovaných kopyt. Rytíř v černém vytasil meč a schoval se za strom na kraji mýtiny, očekávaje rychle se blížícího jezdce. Netrvalo dlouho a neznámý přijel k mýtině.

ŘRodrig Černý Vrah?Ó zeptal se jezdec, aniž by jen pootočil hlavu směrem k dobře skrytému rytíři. Ten jen ztěžka vydechl.

ŘOsobně,Ó prohlásil nakonec trochu nejistě. Vylezl ze svého úkrytu a začal si pozorně prohlížet jezdce. ŘS kým mám tu čest?Ó

ŘJsem Darkoň z Darkonie,Ó zasmál se hrdina.

Rodrig zřetelně zbledl a instinktivně nastavil kryt, přičemž trochu ustoupil dozadu.

ŘNe, nechci tě zabít,Ó ušklíbl se Darkoň. ŘAlespoň zatím ne. Hledám schopné lidi pro jednu akci...Ó

ŘKolik z toho získám a jaké je riziko?Ó zeptal se Rodrig, kterému v očích zajiskřily malé plamínky.

ŘNejvětší nebezpečí asi zažijeme při hledání dalších členů naší výpravy,Ó uchechtl se Darkoň. ŘA získáme z toho Poklad Bohů, jestli ti to něco říká...Ó

Rodrig sebou trhl. ŘKolik vás je?!Ó

Odpovědí byl jeden prst.

Rodrig s úsměvem ukázal dva.

Pozdě k večeru jednoho jarního dne dorazil Darkoň s Rodrigem do zapadlé vesnice s malou hospodou. Dalo by se o ní říct, že je útulná, nebýt jednoho rušivého elementu...

ŘTady bych měl získat druhého bastarda, jistého Dhaina Gybryda,Ó prohlásil spokojený Darkoň poté, co zahnal žízeň menším soudkem piva.

ŘDhain Gybryd? To zní jako jméno trpaslíka...Ó

ŘTrpaslíka? Myslíš takového, co žije v horách a -Ó

ŘJo.Ó

Debata mezi Darkoněm a Rodrigem se dále nerozvíjela (ostatně

nebylo ani o co stát, protože Darkoňanský rodák se chystal dodat pouze 'Doprdele. '), a to z toho důvodu, že se zcela nečekaně rozlétly narychlo spravené dveře a to nejen metaforicky. Darkoň zaregistroval periferním viděním cosi menšího a agresivního, co proletělo s celkem úctyhodnou rychlostí kolem jeho stolu, načež se na zlomek vteřiny zastavilo u sousedního jenom proto, aby individu u něj sedícímu v krvavé spršce odlétly prsty pravé ruky.

ŇTo máš za to, žeš mje pomlúval!Ó ozval se již od výčepu drsný chraplavý hlas.

ŇCo jsem říkal?Ó pousmál se Rodrig.

ŇŽe by to byl trpaslík?Ó naoko se podivil Darkoň, ale Rodrig ironický tón nepostřehl.

ŇHele, malej vousatej hajzlik se sekyrkou, znáš snad trefnější popis?Ó

Darkoň musel dát svému kolegovi za pravdu. Trpaslík, který zatím do sebe stačil hodit pintu kořalky pochybného původu, se otočil k jeho stolu.

ŇCo to huhláte, zajebenci jacísi?Ó prohodil a nasadil velmi nepřátelský kukuč vzor č. 6 (ŇZlý trpaslík, kterému ukradli pokladÓ).

ŇTo patří k jejich zvykům, aby se neřeklo, něco jako 'Dobrý den',Ó snažil se omlouvat nepřiliš zdvořilého hosta Rodrig, který už měl u Darkoně jisté zkušenosti s jeho ne zcela dostatečným smyslem pro humor, začínající bláhovým vtipálkem a končící dvěma kusy těla dotyčného. Nato se zbojník raději vzdálil s tím, že jde na záchod.

ŇDej si pozor, aby ses nezranil s tou sekyrkou, synku, děti si nemají hrát s ostrými předměty,Ó začal Darkoň nezvykle mírně. Trpaslík se i tak silně našťval, dá-li se to ovšem říct o tvor, který je našťvaný nebo našťvanost alespoň úspěšně simuluje celý život.

ŇKušuj, srabe. Kdo sa ňa dótkne, zhebne na placu. S ostatníma si to vy- doprdele, kdo mje šlohnul sekyru?!Ó

ŇJá,Ó prohlásil sebevědomě Rodrig, očividně se domnívající, že pětimetrová vzdálenost je celkem bezpečná.

Nebyla.

Následujících pár vteřin v sobě obsahovalo tolik děje, že se zdá nemožné objektivně jej popsat se všemi nuancemi, nicméně výsledek byl ten, že Darkoň v poslední chvíli zastavil trpaslíka, který se právě chystal zbavit Rodriga jeho nepohodlné hlavy pomocí své znovuzískané sekery. Hrdina z Darkonie byl tím pádem nucen použít mírného násilí a zbraně opět zbavený trpaslík vřiskal a kopal nohama do vzduchu, zatímco jej Darkoň držel svou mohutnou paží pod krkem.

S Dhainem, zvaným Gybryd (Darkoň se nikdy nedozvěděl, co toto slovo znamená, ale vzhledem k tomu, že bylo nepřeložitelné, muselo jít o něco obzvláště hnusného), s nerudným trpaslíkem, který se nakonec ochotně připojil k výpravě, byly jen samé potíže. To, že se pořád vyptával, kdy už budou u toho zlatého pokladu, by se snést ještě dalo, i to, že nevynechal jedinou příležitost k návštěvě hospod u cesty.

Horší byla trpaslíkova agresivní vztahovačnost spojená se skutečností, že pro něj ironie znamenala jen slovo na šest písmen, které si navíc často zaměňoval s nadávkou, namířenou proti trpaslíkům. Přičteme-li ke všemu ještě Dhainův zvyk neznámému nejprve useknout hlavu a až poté zkoumat, zda dotyčný náhodou není nepřítel, nesmíme se divit, že soustavné metamorfózy putyk s osazenstvem ve směs dřeva, krve a něčeho těžko identifikovatelného přestaly záhy bavit i značně nihilistického Darkoně.

Proto ho potěšilo, že po čase přišli do téměř neobydlených (tedy, počítáme-li jen humanoidy) Hor Smrti. Darkoň se tu vyznal, koneckonců tvořily severní hranici jeho rodné Darkonie a v mládí tu strávil mnoho šťastných romantických chvil při přepadávání kupeckých karavan.

Podle nepříliš starých kostí a zbytků ohořelých vozů lemujících obchodní cestu bylo jasné, že Darkoňovu bývalou živnost přebíral někdo jiný. Jistě, v Horách Smrti, jak už sám název napovídá, žilo všelicos se spoustou ne zrovna přátelských vlastností, ale krvelační netvoři

málokdy podpalovali kupecké vozy a už vůbec neokrádali své oběti.

Čyhoun Velikán, tak se měl jmenovat čtvrtý muž do družiny. Možná právě on velí bandě, která tu číhá na kupce, přemítal Darkoň a v duchu si přál, aby Čyhoun nebyl vyšší než on sám. Nebylo se čemu divit, když měříte dva metry bez helmy, jste zvyklí, že se na vás ostatní musí dívat pěkně zezdola a děsí vás pomyslením, že by tomu mohlo být naopak.

Cesta se klikatila mezi příkrými stěnami skal. Na jednom místě byla zúžena hromadou kamenné suti. Ideální místo k přepadení...

ŇRuce vzhůru! Ó ozvalo se shora, jak Darkoň očekával.

ŇVýborně, Ó usmál se Darkoň a poslechl neznámého, přičemž mu samozřejmě nijak neobjasňoval, že má v zaťaté pěsti skryt skládací vrhací nůž, vybavený automatickým otvíráním za letu. ŇTak se ukaž, Velikáne. Ó

Rodrig si také nedovolil odporovat, ovšem Dhain použil trpasličí moudrost - začal výhruzně mávat sekerou a příšerně řvát. Přestal až poté, co se mu do kroužkové košile na hrudi zaryl šíp.

Darkoň sprostě zaklel a zadoufal, že odolnost trpaslíků je nejen příslovečná, ale i reálná. Na vrcholku skály se zatím objevila nejprve lehká kuše a za ní i její majitel. Seskákal po zdánlivě neschůdném srázu a poslední úsek překonal bravurním třímetrovým skokem. Bravurním nejen pro své provedení, ale i proto, že dotyčný měřil o mnoho méně, než průměrný člověk. Darkoň si nejdříve myslel, že se jedná o nějakého trpaslíka, avšak většina trpaslíků metr o nějakých těch dvacet třicet centimetrů překoná, což lupiči nehrozilo. Zatímco Darkoňan zkoušel zachovat kamennou tvář a Dhain to vzhledem ke svému stavu ani zkoušet nemusel, Rodrig se doslova válel smíchy po zemi.

ŇVelikán! Ó ječel. ŇHehe, Velikán! Velikán!! Ó

Kuší vyzbrojený hobit se zatvářil udiveně. V tu chvíli Dhain Gybryd nečekaně vyskočil a usekl lupiči hlavu. ŇTfuj, to byla ale šlupka, Ó dodal.

Darkoň byl snad poprvé v životě natolik překvapený, že se nezmohl na slovo. Až po chvíli se vzpamatoval, stejně jako Rodrig, který se

trpaslíka nesměle zeptal, jestli opravdu žije. Ten si jeho dotazu ani nevšiml, tak byl zaujat skalpováním protivníka.

ŇSlyšel jsem legendy o odolnosti trpaslíků, Ó ozval se konečně Darkoň, Ňale nikdy bych nevěřil, že je možné, aby někdo, komu trčí šíp z hrudi, dělal, jako by se mu nic nestalo... Ó

Dhain se zašklebil a prozradil svým spolubojovníkům, že tradičně nosí pod kroužkovou košili ještě jedno brnění, nepočítáme-li tedy několik vrstev oblečení, které na sobě trpaslík měl snad od narození. Šíp z kuše neměl takovou průraznost, aby prorazil i 'spodřáry' - spodní plátové brnění. Každopádně měl trpaslík více štěstí než rozumu, což u něj ale nebylo nic divného.

ŇTím, že jsi zabil Čyhouna, ovšem naše výprava končí, Ó poznamenal Darkoň našťvaně a s jasným záměrem tasil meč.

ŇTO NEBYL ČYHOUN, Ó ozvalo se nad nimi.

Bojovníci se podívali vzhůru a ztuhli.

ŇJÁ JSEM ČYHOUN, Ó prohlásil Velikán a stejně jako jeho předchůdce zakončil sestup bravurním skokem, ovšem s tím rozdílem, že kromě toho skoku ani nemusel dělat nic jiného, třebaže překonával něco přes deset metrů výšky.

ŇA VY JSTE ZABILI MÉHO SLUŽEBNÍKA, Ó pokračoval pětimetrový obr, načež udělal pauzu a počkal, až se prach a lavina drobných kamínků usadí. ŇMYSLÍM, ŽE VÁS ZA TO BUDU MUSET ZABÍT, HAHA. Ó

ŇJá ne, já to nebyl, to všechno on! Ó začal křičet Černý Vrah.

Trpaslík zcela v rámci poučitelnosti začal opět řvát a výhružně mávat sekerou. Darkoň Čyhounovi řekl, že ho rád vidí a tentokrát nelhal, i když jeho sebevědomí, pokud jde o výškovou převahu, utrpělo znatelný šrám.

ŇON JE NA HLAVU? Ó zeptal se obr na duševní zdraví hrdiny.

ŇTož lidi sou šeci na škopek, žá! Ó odvětil trpaslík, ta poslední osoba, která byla vhodná k odpovědi právě na takovou otázku. Obr se zamračil a poté předstíral, že něco na zemi hledá. ŇÁ, MÁTE SEBOU DOMÁCÍ ZVÍŘÁTKO, JAK MILÉ! A NEKOUŠE? Ó

Mezi obry a trpaslíky existuje od pradávna podivná zášť, která je dána jistými, u obou národů dosti odlišnými skutečnostmi. Zatímco trpaslíci mají oprávněný vztek, když na obry z technických důvodů nemohou používat svůj oblíbený sek na krk ve výskoku, obři například jen těžko snášejí, když jim při procházce nějaký malý sviňák usekne prsty na nohou jen proto, že mu minulý týden omylem zašlápli babičku.

Na to si po malém výpadku vzpomněl i Dhain, který obnovil své vystoupení se sekerou. Zřejmě chtěl nejprve obrovi odpovědět vtipným a pohrdavým způsobem zároveň, nicméně poté, co z něj po chvíli velmi usilovného přemýšlení vypadlo jen cosi o pochodu do jisté části těla, prezentovaném v rozkazovacím způsobu, vrátil se raději k oblíbenému řvání. To už ale nevydržel Rodrig, který obratně trpaslíkovi podrazil nohy a poté mu jistou dobu přidržel tvář v prachu cesty. Když se pak Dhain rozkašlal a lapal po dechu, byl od něj aspoň na chvíli pokoj.

ŇAbychom se dostali zpět k tématu, Ó řekl Darkoň se spokojeným výrazem ve tváři, Ňrád tě vidím proto, že bych tě chtěl vzít do naší skromné výpravy. Jsem Darkoň z Darkonie a -Ó

ŇCOŽE?! DARKOŇ?! T E N DARKOŇ Z DARKONIE?! Ó

ŇZnáš snad ještě nějakého jiného Darkoně? Ó zamračil se hrdina, silně znepokojen myšlenkou, že nebyl důsledný při řešení problému příživníků na jeho slávě, kteří měli tu smůlu, že se jmenovali stejně jako on.

ŇÁ DO PRDELE, Ó zahučel Čyhoun. ŇJÁ TO VĚDĚL, ŽE DĚLAT LAPKU BLÍŽ JAK STO MIL OD DARKONIE JE NEBEZPEČNÝ I PRO OBRA. Ó

ŇTak jak to jde? Ó

Skrymurrgh se obrátil, přestože díky svým schopnostem věděl naprosto přesně, kdo za ním stojí. ŇSamé anomálie. Podívej se sem. Ó

ŇAha. Toho znám. Ó

ŇToho znají skoro všichni. Ale teď to vážně přehání... Vidíš,

o co se pokouší?Ó

ŇNo a? Na tom nám přece vůbec nezáleží.Ó

ŇA co naše prestiž, pokud dosáhne cíle? Jak budeme vypadat třeba v očích Goodlawanů?Ó

ŇChceš říct - jak BUDEŠ vypadat v očích Goodlawanů.Ó

Bůh zavrtěl hlavou. To se týká nás všech. Pravidla hry prostě musí fungovat a on je nerespektuje. Začíná se vymykat rovnováže.Ó

ŇJeště je daleko.Ó

ŇOn tam dorazí. Vím to.Ó

Ovšemže to věděl. Alespoň částečné předpovídání budoucnosti měli všichni Bohové ve vínku.

ŇCo jim takhle k Pokladu něco přidat?Ó

ŇPřidat?!Ó

Biutia, bohyně lásky, se jen pobaveně zachichotala. A pak to Skrymurrghovi pošeptala.

ŇKde ho máme najít? Snad né v téhle díře?Ó

ŇJo.Ó

Darkoň jistým krokem zamířil k místní hospodě, můžeme-li tedy takto onu putyku nazvat, neboť šlo o objekt připomínající něco mezi polorozpadlou chatrčí a zemljankou, pro který byly dřevěné dveře zcela neznámým pojmem. Přítomny sice byly dvě okna, ovšem z toho jedno už na první pohled vzniklo neplánovaně.

Malá vesnice byla jako po vymření. Po pravdě řečeno to bylo způsobeno hlavně podivnými názory obyvatel, kteří zřejmě měli nějaké předsudky vůči každému, kdo se od nich výrazně liší svou velikostí.

ŇDědku, hoď sem tři korbele a jeden soudek piva!Ó zahulákal

Darkoň, sotva vkročil do putyky, částečně proto, aby zamaskoval trapný moment, kdy se musel při vstupu dovnitř notně sehnout, což by mohl nějaký bláhový host rádoby vtipně komentovat a náš Darkoňan by musel věnovat svou drahocenou energii jinam, než k hašení žízně. Obavy však

byly zbytečné. V hospodě byli jen dva hosté. Jeden z nich měl pásku přes oči a druhý zjevně příliš nevnímal svět, což se dalo odvodit z toho, že ležel na podlaze tváří k zemi. Těžko říct, zda měl tak prošedivělé vlasy nebo zda se jen chvíli válel v nepříliš čistém prostředí, čemuž by ostatně nasvědčovala nádherná barevná konfigurace povrchové úpravy jeho šatů. Bylo by opravdu zajímavé rozebírat, co která skvrna mohla všechno znamenat.

ŇHej!Ó vykřikl krčmář, téměř bělovlasý vousáč se zarudlou tváří.
ŇTrpaslíci sem nesmí! Todlecto je slušná knajpa! Trpaslíci ven!!Ó

Dhain se zarazil a poté nasadil výraz, který obvykle předcházел jistým náročným fyzickým aktivitám spojeným s obouruční sekerou. Nežli však stačil krčmáři názorně vysvětlit, jak hluboce se mýlí, zazněl ode 'dveří' hřmotný hlas:

ŇTO BYCH -Ó

Hospodský při pohledu na klečícího obra, přesněji řečeno na jeho hlavu, která se objevila v otvoru pro dveře, neztrácel ani setinu vteřiny. S rychlostí u člověka jeho věku udivující provedl kotoul letmo do otevřených padacích dvířek, které se vzápětí zaklaply.

Ň- ŘEKL, ŽE TRPASLÍCI DO HOSPODY NEPATŘÍ...Ó dokončil udivený Čyhoun.

ŇTož si to pivo nalijem sami, né?Ó ozval se trpaslík, který se kupodivu rozhodl obra ignorovat.

ŇMožná ti ušla jedna maličkost, to pivo a vůbec všechno ostatní je ve sklepe, tam pod tím poklopem.Ó

Trpaslík vrhl na Darkoně nevěřící pohled a poté se rozhodl vzít zavděk korbelem slepce, který bedlivě pozoroval - ech, totiž bedlivě všemu naslouchal. ŇDybys nechlasčil, nebyl bys slepý, ty berane!Ó houkl nešťastnému muži Dhain do ucha. Slepce zpanikařil, vyskočil ze židle a rozběhl se ven z hospody, čímž vytvořil třetí, trochu větší okno.

To už ale Darkon vztekla kopal do padacích dvířek. Původně se chtěl všem předvést a rozrazit dřevěnou desku jediným úderem, avšak

podle všeho byly dvířka zavřeny kvalitní závorou. Ke všemu byl Darkoň kibicován škodolibým Rodrigem a jako by toho nebylo dost, nakoukl do putyky obr a pronesl pár poznámek o neuvěřitelné fyzické slabosti nižších humanoidů. Situace začala být nesnesitelná ve chvíli, kdy začal trpaslík vriskat na obra, aby tu ztracenou střechu vrátil tam, kam patří.

Konečně dvířka povolila a Darkoň skočil dovnitř se sliby pomalé smrti jistého jedince na rtech. Krčmáře ale už nenašel; široký tunel vedoucí ze sklepa naznačoval, že tu bývá občas velmi veselo.

Po menší samoobslužné hostině zavládla v hospodě relativní pohoda a spokojen byl i obr, kterému Darkoň vyvalil ven několik soudků piva a vína. Nastal čas debaty o dalším členovi družiny. Všichni na něj byli velmi zvědaví, o Chacharovi Krutoskvělém už dlouho kolovalo mnoho legend, z nichž však jen málokteré byly nepravdivé. Svou kariéru začal jako řadový barbar ve vojsku jednoho ze severních vojvodů a během jediného roku se vypracoval až na velitele onoho vojska, když svou oslnivou kariéru zakončil zabitím i vojvody. Což o to, podobných případů už se stalo v Barbarii více, ale téměř pokaždé se samozvanci stali obětí jiných ctižádostivých bojovníků, kterým ostatně dali zářný příklad seberealizace. Ti šťastnější se upili k smrti. To ovšem vůbec neplatilo pro Chachara. V jeho osobě se mísily svaly medvěda, lstivost a instinkty šelmy, charisma boha a strategicko-taktické schopnosti takového rozsahu, že by i Alexandr Makedonský bledl závistí. Chachar nejprve porazil několik konkurenčních vojvodů a aby bylo všem jasné, že to s tím válčením myslí opravdu vážně, dobyl nedobytnou pevnost Govnolin (byla dobyta ve svých tisíciletých dějinách několikrát, ale zcela určitě to bylo jen proto, že o ní obránci prohlašovali, že je naprosto nedobytná, což na hranici kraje plného ctižádostivých barbarů a vojevůdců není zrovna nejrozzumnější nápad). Zde také získal svou přezdívkou, první část pochází od obránců, druhá od těch, kteří stáli na správné straně. O Chacharově legendárním tažení na Bastar-dur se hovořilo dlouho ve všech koutech světa a šílený, avšak úspěšný plán

projet napříč Darkonií ve dne byl také častým námětem vyprávění u táborových ohňů. Největší slávu si ale známý vojevůdce vydobyl proniknutím do země čarodějů, Magie, zakončeném vyplněním Konechole, přičemž nikdo vůbec netušil, jakým způsobem dokázal překonat kouzelnou hradbu Magie, známý Firewall.

Před několika lety Chachar zmizel a vyprávělo se, že vládne pod falešným jménem jednomu z východních království. Avšak jen Darkoň a jeho kolegové věděli, že ho najdou zde, v jižní Barbarii.

ŇUž by sem mohl přijít. Nerad bych v téhle díře strávil pár dní, Ó zamračil se Rodrig. ŇCo se takhle zeptat toho ožraly? Ó

Darkoň kopl do muže, který stále nezměnil svou polohu. Ten se slabě pohnul a zasténal.

ŇNeznáš náhodou jednoho barbara jménem Chachar? Ó

Opilec téměř vyskočil, poté začal zmateně mávat rukama a kvílet: ŇNe, nechte mě, já ty peníze vrátím, ještě jeden den...! Ó Poté ztuhl a plácl sebou na zem, kde začal chrápat.

ŇJsme tady dobře, Chachar tomuhle chlápkovy podle všeho půjčil peníze, Ó zachechtal se Darkoň a pomyslel jsi, že pokud je věštba pravdivá, tak opilec neusnul na zrovna nejlepším místě na světě.

ŇViděli jste, jaký má z toho barbara panický strach? Ó

ŇHej! Člověče, ty u dveří! Ó ozvalo se zvenčí.

ŇMyslím, že právě přišel, Ó poznamenal Darkoň.

ŇNO? Ó

ŇRychle mi uхни z cesty, nebo - Ó

ŇTo je odvaha, Ó uznale přikývl Rodrig. ŇNebojí se ani obra. Ó

ŇNEBO? Ó

ŇNebo tě o to budu muset požádat ještě jednou, Ó vyhýbavě odvětil neznámý.

ŇMozek стратега! Neriskuje, když to nemá cenu, Ó nešetřil chválou Černý Vrah.

Přede dveřmi se cosi odsunulo a do hospody vešel vysoký muž v černém plášti a s dlouhým, úzkým mečem po boku. Na jeho tváři nebylo

možné čist žádné emoce ani myšlenky.

ŇVy tu asi čekáte na Chachara, že?Ó

ŇU Groma, to je ale důvtip. Ví, proč tu jsme a zároveň nám nijak nepotvrdil, že je to on...Ó šeptal Rodrig.

ŇDejme tomu, že čekáme na Chachara,Ó přikývl Darkoň.

ŇTaky vám dluží - hej, vždyť támhle leží!Ó

ŇCože???Ó

ŇJo, ten, co tam leží, to je on.Ó

ŇChachar?!Ó

ŇJistě. Kdybyste teď byli tak laskavi a na chvíli odešli ven, budou tu totiž lítat prsty, krev, možná nějaký ten mozek a tak...Ó

ŇTy jsi nájemný vrah?Ó

ŇNe, vymahač dluhů.Ó

ŇAle říkal jsi něco o prstech a mozku a -Ó

ŇVždyť říkám, vymahač dluhů.Ó

ŇPočkej, počkej, takže ty nám chceš namluvit, že Chachar je tady tenhle opilec?Ó

ŇJá vám to nechci namluvit, Chachar prostě JE tenhle opilec.Ó

ŇKupředu, bojovníci, vzhůru na Bastar-Dur,Ó zakrácoral Chachar, který se opět probрал z kómatu. ŇNatřeme jim to jak v Govnolinu!Ó

Slavný vojevůdce se zarazil, seznámil podlahu s obsahem svého žaludku a opět upadl do tvrdého spánku.

ŇTož ten je kaput,Ó prohlásil trpaslík a ostatní s ním vyjimečně souhlasili.

ŇKaput bude teprve za chvíli,Ó poznamenal vymahač. ŇTeď, kdybyste konečně byli tak laskaví a opustili hospodu...Ó

ŇNebudeme,Ó odvětil Darkoň.

Vymahač na něj upřel takřka lhostejný pohled. ŇKdo si myslíš, že jsi?Ó

ŇJsem Darkoň z Darkonie.Ó

Neznámý zaváhal, avšak nedal na sobě znát žádný strach. ŇJá jsem Střežhose z Cepurie.Ó

ŇCože? Tebe jsem měl potkat v Bastar-Dur!Ó

ŇCože? Darkoň ho měl potkat v Bastar-Dur!Ó

ŇCo se děje?Ó

ŇSelhání věštbý. Zkousím určit příčiny... áha... mně neutečeš!

Okamžitě stůj! Zastavte ho někdo, u Skrymurrgha!Ó

ŇVolal mě někdo?Ó

ŇTo je teď jedno! Ten parchant měnil plány!Ó

Po pár minutách konečně Skrymurrgh chytil nezbedného boha Skřůtka a sebral mu scénář. Po vymazání změn ve vesmíru opět zavládl pořádek, bohové si uvařili kafe a svět se mohl znovu nerušeně ubírat svými krvavými dějinami...

ŇPo pravdě řečeno, chtěl jsem nejdřív jet do Bastar-Dur, kde mám také nějakou zakázku, ale potom mně něco říkalo, abych se na to zatím vykašlal a jel raději sem...Ó

ŇJe to divné, ale každopádně to není na škodu. Připojíš se k naší výpravě hned tady. Ušetříme si cestu.Ó

ŇK vaší výpravě? Nevím, jestli sis toho všiml, ale já tady dělám svou práci.Ó

ŇNo, tak ji prostě nedokončíš. Chachara potřebujeme taky,Ó usmál se Darkoň velmi hnusným způsobem a štítivě kopl do jmenovaného.

ŇNěkteří říkají, že jsem nejhorší bastard na zemi, ale já mám také svou profesionální hrdost. Neustoupím, i kdybyste mi nabízeli dvojnásobek mé mzdy.Ó

ŇA co takhle pětinasobek?Ó

ŇDobře, Chachara nechám naživu, koho potřebujete zabít?Ó

ŇAni ne tak zabít, jako něco vyloupit. Jsme na cestě za Pokladem Bohů.Ó

Střežhose chtěl patrně něco říci, ale nakonec jen zůstal stát s otevřenými ústy. Po počátečním šoku rozvažoval, zda si z něj Darkoň nedělá legraci.

ŇNo tak, nestůj tu jak solný sloup a pojď nám pomoci s Chacharem.
Musíme ho trochu dát do pořádku. Ztracená práce. Člověk hledá poklad
a nakonec se hrabe ve zvrátčích.Ó

ŇPřed putykou jsem viděl studnu,Ó navrhl Rodrig.

ŇMůj pane, přicházejí!Ó

ŇKdo?Ó

ŇVetřelci!Ó

ŇSakra, to už je tenhle měsíc potřetí... kde mám svou křišťálovou
kouli?Ó

ŇTady, pane.Ó

ŇHmm, tak se na to podíváme... COŽE, DARKOŇ Z DARKONIE?!! Poplach
nejvyššího stupně! Zamknout brány! Nahodit iluze! Zapnout generátory
blesků a ohnivých koulí! A hejbněte sebou!!Ó

ŇNevím, čím to je, ale něco mi říká, že další bastard nebude
snadný oříšek,Ó povzdechl si Darkoň.

ŇCo tě nemá, bude to jen nějaký dobrodruh. A je mi už předem
sympatický. Sviňol Černočerný - to je přece krásné jméno. A taky má
dobrý vkus, co se barev týče,Ó pochvaloval si Rodrig.

Darkoň zavrtěl hlavou. ŇKaždý slušný lupič hlídkuje o třicet mil
jižněji, na kupecké cestě. Kdo by žil tady, u pramenů Vřčavy? Jenom
vůl nebo ča-Ó

Hrdina se zarazil a posléze zaklel. Právě spatřil věž.

ŇVše je připraveno?Ó

ŇAno, pane, vše je připraveno.Ó

ŇAno, pane, vše je připraveno.Ó

ŇAno, pane, vše je připraveno.Ó

ŇStačí ANO! Není čas!Ó zařval do podivného zařízení čaroděj
Sviňol Černočerný.

ŇAno, pane, rozumíme.Ó

ŇAno, pane, rozumíme.Ó

ŇAno, pane, rozumíme.Ó

ŇKretění! Spusťte to!Ó

ŇAno, pane, spouštíme to.Ó

ŇAno, pane, spouštíme to.Ó

ŇAno, pane, spouštíme to.Ó

Čaroděj změnil barvu obličeje na rudofialovou a začal afektovaně skákat po magickém zařízení, do kterého předtím mluvil.

Země před věží se otevřela a před překvapenými bastardy se začalo šikovat vojsko.

ŇPodzemní kasárna, to je zajímavější nápad,Ó ohodnotil to Chachar, který se zaujetím pozoroval dění u věže. ŇNebyl by tu nějaký chlast, rád bych se před tou bitvou posilnil. Aha, tak nebyl.Ó

Darkoň obrátil svůj pohled zpět k věži a kdyby to u něj bylo možné, byli by ostatní přísahali, že začíná být trochu nervózní. Na louce před sídlem čaroděje se zatím shromáždilo mnoho set jezdců, lučištníků, kopiníků, lehkoooděnců, těžkoooděnců, psů, vlků, orlů a jiných zástupců všech možných bojových oddílů. Aby to Darkoň neměl tak jednoduché, přišly i podivné postavy v kápích a jako poslední na místo dorazily mobilní katapulty.

ŇTakže je to jasné,Ó přikývl Chachar. ŇHele, my vyrazíme přímo na střed, pobijeme ty nekromanty či co to je, pak zadupeme zvířata do země, rozsekáme ty lehkoooděný blbečky a přes ten jejich podělaně slabý střed se prosekáme k veliteli. Jak zhebne, nastane panika. Aby nás nepostříleli lučištníci, bude nás napřed krýt stovka jezdců. Ti se pak stáhnou na pravé křídlo a vsadím se, že ty pitomy vyjedou napřed, kde je začne kosit dvěstě našich lučištníků. Žádný vobklíčení našeho středu se tím pádem nekoná a za náma napochodují těžkovoděný barbaři, stačí tři stovky a zbytek si necháme jako zálohu. Jezdci, co nás nebudou krýt počkají na pravé křídlo a pak ho vobjedou na levé,

kde vpadnou do zad jízdní rotě, co bude masakrovat naše lehkooděnce.
Hele, mám dobřej nápad. Tu zálohu těžkooděnců můžeme zamaskovat jako lehkooděný. Jejich katapulty nebudou vůbec moct střílet protože z tý pozice, kde tak debilně stojej jim bude bránit to vysunutý pravý křídlo a voni se budou bát, aby nestříleli do vlastních. Pak jejich levý křídlo začne zdrhat ale nebude kam, no a to pravý budou furt kosit naši lučišníci z boku a navíc až zabijem velitele, tak jim vpadnem do -Ó

ŇZavřete mu konečně někdo hubu!Ó zařval Darkoň a Střežhose jeho rozkaz s potěšením splnil. Omráčený vojevůdce se sesul k zemi, avšak vzápětí vstal a dožadoval se ještě jednoho piva.

Zatímco Darkoň přemýšlel, co bude dělat, Rodrig plánoval únikovou trasu, trpaslík se těšil, že si konečně pořádně zabouje, Střežhose nechápavě zíral na svůj palcát a Velikán s unaveným výrazem na tváři Chacharovi vysvětloval, že je jeho plán bitvy skutečně geniální, až na to, že se bude těžko uskutečňovat kvůli několika nepředvídatelným maličkostem - chybějícím lučišníkům, lehkooděncům, těžkooděncům, jezdcům a tak podobně.

Darkoň se nakonec rozhodl riskovat. Hop nebo trop, řekl si a s taseným mečem zařval: ŇJSEM DARKOŇ Z DARKONIE!Ó

Bojovníci ho také pozdravili tasenými meči a sborově odvětili:
ŇSMRT DARKOŇOVI!Ó

Takže trop, pomyslel si Darkoň.

ŇMyslím, že se asi nevzdají,Ó poznamenal Rodrig a dodal, že si něco asi zapomněl ve východních krajích a že se určitě brzo vrátí.

Darkoň mimoděk sevřel svůj amulet Temnoty. Jakoby pulsoval a v momentě, kdy se ho dotkl, veškeré vojsko zmizelo. Hrdina se zasmál a pobídl koně.

ŇNON JE VÁŽNĚ NA HLAVU,Ó poznamenal obr. Darkoň pokračoval vstříc iluzornímu vojsku a zanedlouho jeho společníci viděli, jak je zasažen čtyřiapadesáti šípy a jedním kamenem z katapultu. Obraz mrtvolky však rychle vybledl a znovu se objevil Darkoň s rukou položenou na amuletu.

Vojsko našťvaně zablikalo a zmizelo.

ŇIluze selhala, pane.Ó

ŇMáme hlášení o selhání, iluze, pane.Ó

ŇMusíme si ověřit zprávy o hlášení, že iluze selhala, pane.Ó

ŇTo vidím taky, že iluze selhala!Ó zaječel čaroděj a pomyslel si,
že se už nikdy nebude podílet na výrobě něčeho takového, jako jsou
amulety Temnoty. ŇPřipravit k palbě!Ó

Bastardi ještě ani nedohonili Darkoně, když z věže vyšlehly
blesky. Mířily přímo na něj, ale všechny byly zázračným způsobem
v poslední chvíli odkloněny a sjížděly do země v kruhu o poloměru
asi dva metry od Darkoně. Na závěr přilétla velká ohnivá koule, která
se odrazila od země jako žabka a přeletěla hrdinovi nad hlavou, načež
zapálila les asi půl míle za ním.

ŇJá věděl, proč to brnění kradl,Ó pokrčil Darkoň rameny.

ŇZastavit palbu! Má u sebe rušičku!Ó

ŇZastavujeme palbu, pane.Ó

ŇDohlížíme na zastavení palby, pane.Ó

ŇDohlížíme nad tím, aby byl dohled nad zastavením palby správně
vykonáván, pane.Ó

ŇHej! Ty, co jsi mluvil jako poslední - vidíš na policice nad tvým
pracovním stolem tu lahvičku s lebkou a zkříženými hnáty?Ó

ŇAno, pane.Ó

ŇBuď tak laskav, otevři ji a celou vypij, ano?Ó

ŇRozkaz, pane.Ó

ŇJak jsme na tom s energií?Ó

ŇŠedesát čtyři procent, pane.Ó

ŇŠedesát čtyři procent, pane.Ó

ŇŠááááárrrggghhhhhh...Ó

ŇPřipravte věž na rituál Mes Hugova Mixu.Ó

ŇAle pane, to je nebezpečné.Ó

ŇPane, Mes Hugův Mix může způsobit vážné nestability kinetické magie a tím pádem-Ó

ŇTicho! A ty, první, mlč, ty nic nepřipravuješ!Ó

Ň- i zborcení magické struktury této věže. Opravdu mám začít s přípravou na rituál?Ó

ŇAno!Ó

ŇZměny, které tento rituál způsobí, mohou být nezvratné. Přesto si přejete začít s přípravou rituálu?Ó

ŇJo, sakra!Ó

ŇJste si tím naprosto, ale naprosto jistý?Ó

ŇANO!!!Ó Čaroděj vstal z křesla a cvičně si napočítal do desíti.

ŇZačínám přípravy na Mes Hugův Mix, pane.Ó

ŇVýborně. A až budeš hotov, vypij si taky jednu lahvičku.Ó

ŇRozkaz, pane.Ó

Obr zabušil na bránu. Žádná odpověď. Zabušil tedy znovu.

ŇTo nemá smysl. Ta brána musí být jištěna magicky,Ó přesvědčoval Darkoně Střežhose. ŇNebo tam mají HODNĚ kvalitní závoru.Ó

Najednou se celá věž rozzářila. Všichni rychle ustoupili dozadu a zanechali pokusů dostat se dovnitř, k velkému štěstí trpaslíka, na jehož postavu padl zrak obra, který se rozhlížel po nějakém vhodném beranidle. V následující vteřině přestala střední část věže existovat, zatímco asi deset metrů vysoký vršek i se střechou odletěl značnou rychlostí do blízkého lesa. Ještě předtím, než torzo dopadlo do korun stromů, z okna v horním patře vyletěl nějaký předmět, který se po dvou vteřinách letu jakousi podivnou silou zpomalil a začal klesat k zemi. Všichni se rozběhli k místu předpokládaného přistání.

Oním předmětem nebylo nic jiného než bohatě zdobené křeslo, na kterém byl připoután muž středního věku v černém plášti s mírně ohořelým plnovousem. Ihned po dopadu se snažil vymotat z popruhů, ale sotva se mu to povedlo, vyzvedl ho Čyhoun do výše své hlavy.

ŇNazdar, Sviňole, Ó pozdravil čaroděje Darkoň. Mág se zhroutil
a začal hrdinu prosit, aby ho nezabíjel.

ŇZatím nic takového, Ó uchechtl se Darkoň. ŇZvu tě na výpravu
zakončenou bohatou kořistí. Ó

ŇProč zrovna mě? Ó podivil se mág. ŇNemáme nic společného... Ó

ŇNo, třeba nemanželský původ společný máme, Ó napověděl mu Darkoň.

ŇPotřebuji tě do mé výpravy, protože mám dojem, že ty jako jediný víš,
kde se teď vlastně Poklad Bohů nachází. Ó

Darkoň to ještě před pár dny věděl také, ale bylo mu známo, že
se každý měsíc Poklad přemísťuje.

Čaroděj si pohrdavě odplívl. ŇVím, kde je, ale i kdybys to ze mne
vymlátil, bude ti zjištěný poznatek na houby. K tomu, aby se otevřela
brána k Pokladu, je potřeba celkem - Ó

Ň- osmi bastardů, nejlepších na zemi. Já vím, Ó usmál se Darkoň.

ŇDovol, abych ti představil své... ehm... přátele. Ó

ŇMusíme splnit svou morální povinnost a sprovodit toho ďábla
ze světa! Ó

Připravte se, už jde, Ó kývl ozbrojenec na své druhy. Všichni
ztuhli se zbraněmi v rukou.

Zvuk okovaných podrážek se blížil. Neznámý se pohyboval po dosti
nerovné trajektorii, zřejmě měl už trochu popito. V momentě, kdy vešel
do domu, zableskly se čepele deseti dýk.

ŇNapadený tasil, obratně se vyhnul výpadu prvního, možná trochu
unáhleného atentátníka a zabil jeho kolegu. Vzduchem začaly létat
kletby, nože a končetiny.

Náhle do místnosti kdosi vstoupil. Bojovník se otočil a zaváhal.
Toho využil jeden z atentátníků, který mu zabodl svůj nůž do zad. Oběť
zachrčela a klesla k zemi. Tři útočníci, kteří zůstali nejen naživu,
ale i se všemi končetinami, začali jásat. ŇZabili jsme tyrana! Zabili
jsme tyrchrrrrrrhhhhh... Ó

Darkoň vytáhl meč z hrdla atentátníka a v rychlosti se postaral o jeho kolegy. Pak se sklonil nad mrtvým a posvětil mu pochodní do tváře. Obrátil se na posledního z živých atentátníků, který měl tu smůlu, že přišel o nohu a teď se sténáním krvácel. ŇKdo je ten mrtvý?Ó

ŇTvaroch Krvavý Bastard, tyran Notorica,Ó zašeptal zraněný a zemřel.

ŇTakže jsme přišli pozdě,Ó poznamenal Darkoň. ŇS lítostí vám musím oznámit, že tímto naše výprava končí a -Ó

ŇMoment,Ó zarazil ho čaroděj a začal kreslit na zemi pentagram.

ŇNemusí skončit. Dejte mně půl hodiny.Ó

Když zmíněný čas vypršel, z domu vyšel s čarodějem i Tvaroch Krvavý Bastard. Pohyboval se nápadně trhaně, v očích měl nepřítomný pohled a jeho tvář byla ještě bledší než obvykle.

ŇNikde nebylo řečeno, že Bastardi, co přijdou k Bráně, musí být ve stoprocentním stavu,Ó zasmál se čaroděj. ŇNuže, vzhůru za Pokladem Bohů, vzhůru do Kušských hor!Ó

Po dlouhé cestě napříč Mechcikáníi konečně dorazilo osm bastardů na pomezí Kuše. Pokud si někteří předtím naříkali, že je na jihu moc horko, nyní se jim dostalo příjemného ochlazení v podobě cestování průsmyky velehor. Přibýlo ale starostí s Tvarochem, který neustále přizpůsoboval svou teplotu okolí a poslední úsek cesty byl zcela zmrzlý nesen obrem.

Ve chvíli, kdy si už někteří členové výpravy mysleli, že dopadnou jak bývalý tyran, konečně družina dorazila k Bráně Moci. Byla tvořena mohutnými dveřmi z napohled obyčejného kamene, Darkoň však již věděl, že nejdou otevřít žádným fyzickým ani magickým způsobem, s výjimkou toho, který mu byl sdělen ve věštbě. Čaroděj mocným kouzlem rozmrazil Tvarocha a mohlo se začít.

ŇOtevři se,Ó řekl Darkoň.

ŇOtevři se,Ó zacvakal zubama Rodrig.

ŇOtevři sa, kurňa, Ó zamával sekerou trpaslík.

ŇOTEVŘI SE, Ó zafuněl obr.

ŇTak se votevři, Ó zív! Chachar.

ŇOtevři se, nebo -Ó prohlásil Střežhose.

ŇHodevži zé, Ó zahuhlala zombie.

ŇJménem Temnot, jménem magie, jménem všech démonů, poroučím ti
v tuto chvíli, otevři se! Ó neodpustil si efektní závěr čaroděj.

Brána se otevřela.

Poklad Bohů překonával všechny představy přítomných. Kouzelné,
mnohdy drahokamy či zlatem zdobené zbraně, štíty, části brnění, žezla,
koruny, prsteny, pláště a mnohé jiné předměty ležely na hromádách.
Kdyby chtěl někdo jen prozkoumat, jak fungují všechny ty věci, strávil
by nad tím zbytek života. Darkoň a Střežhose zkoušeli nejružnější
zbraně, Rodrig se kochal sadou lahviček s magicky aktivovatelnými
jedy, Chachar si s žezlem v ruce zkoušel koruny a pláště, Sviňol
zkoumal nejružnější magické svitky, hůlky a prsteny, přičemž v tom
posledním ho trochu omezoval trpaslík, který si dělal sbírku zlatých
předmětů a nedokázal pochopit, že síla zlatého prstenu se safírem může
spočívat v něčem jiném než ve zlatě a safíru. Obr hledal věci, které
by se hodily pro humanoida jeho vzrůstu. Zombie nehledala nic.

Náhle však odkudsi zazněl ženský hlas, dovolávající se pomoci.
Všichni zanechali díla a běželi k místu, odkud se hlas ozýval, tedy
všichni kromě obra a trpaslíka, kteří se právě dohadovali o jeden
předmět, v němž Dhain spatřoval korunu krále trpaslíků, zatímco Čyhoun
tvrdil, že jde o prsten, který mu zaručeně padne.

Poklad Bohů byl shromážděn v jeskyni rozdělené hlubokou propastí.
Přes ni vedl kamenný most do zadní části, kde tolik pokladů nebylo.
Teď tam ale všichni přeběhli a začali odhazovat zbraně, štíty a řetězy
z opravdu velké zlaté truhly. Když ji pak společnými silami otevřeli,
zatajil se jim dech. Z truhly vystoupila překrásná dívka, na které
nebylo možné najít jedinou chybičku na kráse. Oděna byla do lehce

průhledných šatů, přičemž slovo lehce je zde míněno velmi ironicky, z čehož plyne, že přednosti osvobozené dívky mohli všichni opravdu objektivně posoudit.

ŇTa je nádherná, Ó vydechl Střežhose.

ŇBožská, Ó přikývl Chachar a utřel si pot z čela.

ŇExcelentně překrásná, Ó koktal mág.

ŇNaprosto dokonalá, Ó nervózně přikývl Rodrig.

ŇDocela ujde, Ó poznamenal Darkoň.

ŇVRÁT MĚ TEN PRSTEN! Ó řval obr.

ŇNikagda! To je koruna našich ogarů, úchyle! Ó ječel trpaslík.

Zombie neříkala vůbec nic.

Dívka sklopila oči a trochu si upravila vlasy, které byly krásnou kombinací zlata a ohně.

ŇEhm, slečno, neměla byste dnes večer čas? Ó nesměle začal Rodrig.

Střežhose ho odstrčil. ŇSe mnou budeš v bezpečí. Ó

ŇDoufám, že se nenecháte zneklidnit těmi hrubci, Ó ozval se Sviňol a mávl rukou, načež se změnil v elegantního mladíka.

ŇJsem vůdce výpravy, takže jistě souhlasíte s tím, že je moje, Ó pokrčil rameny Darkoň.

ŇProč toho nenecháme a neznásilníme ji všichni? Ó navrhl Chachar.

ŇNo dobře, ale budu první. Ó

ŇOpovaž se na ni sáhnout! Ó

ŇJe jen moje! Ó

ŇNe, moje! Ó

ŇTak moment, Ó zarazil svár kdysi slavný vojevůdce. ŇKdyž už chcete bojovat, bylo by hloupý zabíjet se takhle navzájem. Budeme se tady mordovat, místo abysme se spojili proti společnému nepříteli! Ó

Čtyři bastardi se na sebe podívali a pak jako jeden muž zaútočili na Darkoně.

Na druhé straně mostu se už také bojovalo. Dívka nechala oba duelanty chladnými, pro obra byla příliš malá a pro trpaslíka příliš velká a navíc ošklivá, jelikož neměla vůbec žádné vousy. Spor se tedy

vedl výhradně o záhadnou korunu-prsten. Trpaslík obratně uhýbal kyji svého nepřítele a podařilo se mu Čyhouna bolestivě zranit na kotníku.

Čaroděj dal zombii úkol zabít Darkoně a sám začal sesílat různá kouzla, některými posílil bojovníky, jinými přímo útočil. Darkoň však měl velkou výhodu ve svých magických předmětech, které automaticky všechna kouzla odvracely či pohlcovaly. To však byl také jeho jediný úspěch a před čtyřmi čepelemi jistě magických zbraní byl nucen pomalu ustupovat.

Náhle cosi zasvištělo a velkou rychlostí vletělo do propasti.

Obr Dhaina přece jen zasáhl.

Darkoň se mezitím pokusil použít nějakou fintu proti Tvarochovi, avšak ten dle všeho bojoval po smrti stejně dobře jako zaživa.

Čyhoun se v té chvíli chtěl zeptat, co se vlastně děje, rozběhl se k můstku, ale zradil ho zraněný kotník, uklouzl a s řevem se zřítíl přesně tam, kde zmizel trpaslík.

Hrdina z Darkonie byl postupně nucen pozpátku přejít most a nakonec se jeho couvání zastavilo u Brány. Útok jeho milých kolegů však způsobil, že zakolísal a zády narazil na dveře, které se otevřely a nechaly ho propadnout dozadu. Současně se o ně roztříštilo jedno z útočných kouzel.

Když se něco jmenuje jako Brána Moci, můžete si být jisti, že to není způsobeno jen neochotou tvůrce dávat věcem obyčejná jména. Těžko říct, proč se dveře Brány tak našťvaly, nepopíratelným faktem ale je, že Darkoň ještě při pádu zahlédl, jak se od nich cosi odráží a mění bastardy v dokonalé ledové sochy. Vzhledem k tomu, že existuje i cosi ve fyzice označované jako poloha vratká, nevydržely moc dlouho a rozbily se. Poté se Brána spokojeně zavřela a zamkla.

Darkoň se rozhlédl. Ne, tohle nebyly Kušské hory, tohle byl poslední hřeben Hor Smrti, kousek od severní Darkonie. Poklad se opět přestěhoval.

Hrdina začal sprostě nadávat. Z pokladu si neodnesl nic a nebylo

příliš pravděpodobné, že začne znovu shánět nové bastardy. A to vše kvůli té dívce. Darkoň nebyl natolik hloupý, aby si nedal pár věcí dohromady. Pokud předtím bohy pohrdal, teď je začal nenávidět.

Jedinou pozitivní věcí na tom všem bylo, že se zbavil možné konkurence. Prašivý život. Nu co, existují i přízemnější věci. Co takhle konečně zabít krále Absurdie? Nebo rozbít Impérium? Nebo...

Darkoň zahlédl daleko na jihu malou skvrnku. Domek jeho strýce Ilmena. Ach ano, určitě bude potěšen mimořádnou návštěvou. A evakuaci tentokrát nestihne. Takže návštěva. Není nad rodinnou pohodu.

Darkoňan se ušklíbl a vykročil ke svému cíli.

DARKOŇ MÁ POTÍŽE

'Legends přicházejí a odcházejí, Darkoň zůstává...'

ŇHospodo, víno!Ó zahulákal zjizvený žoldněř takovým způsobem, že se mu podařilo přeřvat i značný hluk v putyce.

Jako vždy v tuto dobu bylo tu i dnes plno. Vysedávali tu podivné existence všeho druhu - nájemní žoldněři, městští pobudové, poutníci, které by ze slušné hospody zřejmě vyhodili a v neposlední řadě dobrodruhé všeho druhu. U jednoho stolu jich sedělo rovnou šest. O něčem diskutovali.

ŇKdo se tě ptal na tvůj názor?Ó podivil se elf v tmavém plášti,

třímající v jedné ruce umělecky vyřezávanou a zdobenou hůl.

ŇDrž hubu, šamane,Ó zavrčel jeho kolega, trpaslík s dlouhým plnovousem, chráněný kroužkovou košilí a železnou helmou s rohy. V ruce si pohrával s - jak jinak - dvoubřitou válečnou sekerou.

ŇAlergiel je čaroděj, ne šaman,Ó opravil ho vysoký muž, vyzařující ze sebe sílu a autoritu, zřejmě vůdce skupiny. Podle oděvu, kombinujícího kůži, kůru, listí a jehličí to byl jeden z tzv. hraničářů (tj. lidí, žijících v divočině na hranicích civilizace, dle některých však vděčí za své pojmenování tomu, že se neustále pohybují na hraně zákona). Elegantní parůžky, vkusně zasazené do jeho kožené čapky naznačovaly, že jde s největší pravděpodobností o člena Bratrstva Jelenů. Většina osazenstva hospody však neměla valné vzdělání a tak budila hraničářova pokrývka hlavy spíše posměšné pohledy a pochechtávání se ze strany ostatních štamgastů.

ŇCo se takhle radši přestat hádat?Ó zeptal se dlouhovlasý barbar s dobře vyvinutými svaly a pádným mečem po boku. Trochu se protáhl, čímž zlomil opěradlo své židle.

ŇA-a-a-ale co-co-co ...Ó začal ze sebe něco soukat nejmenší člen družiny, hobit s lišáckým výrazem ve tváři.

ŇCo budeme dělat?Ó zeptal se za něj vůdce skupiny. ŇAsi se zítra sebereme a pojedeme jinam, tady není nic na práci.Ó

Všichni souhlasně pokývali hlavami, až na šestého stolovníka, který byl dosud zticha a jehož zjev bohužel nemůžeme podrobněji popsat, protože jeho tvář i většinu těla skrýval černý plášť s kápí.

V tu chvíli se ozvalo zlověstné zavržení otevíraných dveří a do putyky vešel podivný stařík s dlouhým bílým vousem. Krátce se rozhlédl, načež jistými kroky zamířil ke stolu s dobrodruhy.

ŇMěl bych pro vás takovou menší práci,Ó promluvil k nim tlumeným hlasem.

ŇParáda,Ó rozzářil se barbar. ŇPřece jenom něco!Ó

ŇA čeho by se ta práce týkala?Ó nedůvěřivě se zeptal hraničář.

ŇPro dobrodruhy jako vy nic zvláštního,Ó mávl rukou kmet. ŇStačí

najít jednu tretku, rodinný předmět uprostřed podzemí plného pokladů.

Ty si můžete nechat a připlatím vám i tisíc grošů na hlavu.Ó

ŇD-d-d-dva,Ó začal smlouvat hobit.

ŇTak dobře, dvanáct set,Ó zvýšil nabídku neznámý.

ŇD-d-d-dva.Ó

ŇNo tak patnáct set...Ó

ŇD-d-d-dva!Ó

ŇOsmnáct set a je to mé poslední slovo,Ó zamračil se stařík.

ŇDva!Ó překonal se hobit.

ŇDobře, ujednáno.Ó

ŇTakže aby bylo jasno,Ó promluvil Smčí Bobek, vůdce družiny.

ŇMusíme jít deset mil na sever, vylézt na osamělý pahorek, v ruinách starého hradu najít vchod do podzemí -Ó

ŇBeze starostí, ten ani nemusíte hledat, už tam lezlo spousta dobrodruhů před vámi,Ó usmál se stařík.

ŇZ kterých se zatím nikdo nevrátil.Ó

ŇPro vás to bude hračka. Sám bych si tam zaskočil, ale kosti už mám staré a oči mi neslouží tak dobře jako dřív...Ó

ŇOukej, takže uvnitř musíme zabít pár nemrtvých, vlkodlaků a podobných příšerek a najít bronzový amulet ve tvaru hada stočeného do spirály a zakousnutého do překvapeného elfa, jemuž právě někdo vrazil vývrtku na špunty do zad,Ó dokončil Smčí Bobek.

ŇAno, přesně tak,Ó prohlásil neznámý. ŇSraz tady za týden,Ó vysypal ze sebe ještě, pak rukama udělal podivné gesto a zmizel uprostřed menšího oblaku dýmu.

ŇTen tvůj brácha toho fakt moc nenamluví, Alergiele,Ó ozval se po chvíli barbar, pozorující šestého člena družiny, který za celou dobu nepromluvil ani slovo a jen občas se napil piva.

ŇTo není můj bratr,Ó bránil se elf. ŇTen se k nám připojí až příští měsíc. Já jsem myslel, že je to tvůj kamarád, ale teď vidím, že ho asi přivedl Búrákh.Ó

ŇPraštil ses do škopku?Ó vyjel na něj trpaslík. ŇNějaký zjevy
v kápi do putyky voděj akorát šamani...Ó

ŇJsem čaroděj, ne šaman,Ó zaječel Alergiel.

ŇPočkat, kdo to teda vlastně je?Ó Členové družiny začali chápat,
že si dotyčný k jejich stolu sedl zřejmě jen proto, že jinde nebylo
místo a nebyl natolik slušný, aby se zeptal.

ŇTakže ty nejsi kamarád nebo příbuzný někoho z nás?Ó zeptal se
Srňčí Bobek podezřelého individua s kápi.

ŇNe, já jsem Darkoň,Ó řekl Darkoň.

Darkoň přijel až na vrchol kopce, sesedl z koně a jistým krokem
zamířil ke dveřím čehosi, co před dávnými časy mohlo být i obytnou
stavbou. Když vešel dovnitř, kupodivu na něj nic nespadlo.

Mezi sutinami uvnitř toho moc k vidění nebylo, pomineme-li celkem
zachovalý otevřený dřevěný poklop, pod nímž bylo možno tušit temné
chodby podzemí. Na poklopu byla připevněna cedulka s nápisy v několika
jazycích. Pisatel se dokonce bavil i vytvářením složitých trpasličích
run. Darkoň přitom napadlo, proč vůbec nějaké existují, když je vět-
šina trpaslíků negramotná.

Text na cedulce hlásal:

Ň LABYRINT STRAŠLIVÉHO NEKROMANTA ELFMORDA.

- soukromý majetek -

Vstup pouze na vlastní nebezpečí.

Průvodce přítomen každý pátek třináctého - 2 zl.

V ceně zahrnuty i náklady na pohřeb.

Vstupujte jednotlivě i po skupinách dle vlastní

libosti, my si vás už nějak přebereme.

Přísný zákaz krmení nemrtvých!!! Ň

Darkoň se ušklíbl a prohlédl si četné stopy v okolí poklopu.

V duchu si položil otázku, zda by tato turistická atrakce měla menší návštěvnost, kdyby na cedulce stálo něco ve smyslu 'Kdo mně sem vlez, je MRTVÝ. Darkoň z Darkonie'. Asi ano, ale pořád by se našlo mnoho lidí, kteří v tomto divném kraji jméno Darkoň ještě nezaslechli, natož aby se před ním třáslí strachy. Jako ta směšná družina v hospodě... Darkoň by je normálně zabil zvláště opovržením hodným a brutálním způsobem, nicméně znal zvláštnosti veřejného mínění, které se postaví vždy na stranu jeho nepřátel a nechtělo se mu vyvražďovat celé město.

Smíčí Bobek je idiot, pomyslel si, stejně jako celá jeho družina. Když v žertu řekl, že nemá zájem na prohledávání nějakého podzemí, protože ještě musí zabít pár draků, uvěřili mu. A to ani neznali jeho slávu.

Darkoň zanechal dalších úvah, zapálil pochodeň a s taseným mečem seskočil dolů. Ocítl se v nevelké prázdné (pokud nepočítáme desetimetrovou vrstvu prachu a stopy od krve zanechané někým, kdo zřejmě neuměl příliš dobře skákat z výšky pěti metrů) místnosti s čtyřmi východy. Uprostřed navíc byla položena kamenná deska, do které byl vyryt (opět mnohojazyčný) nápis.

ŇPůjdeš-li na sever, zemřeš. Pokud radši dáš přednost východu, věz, že zemřeš. Obrátíš-li své kroky na jih, zemřeš. Projdeš-li dveřmi na západ, zemřeš. Vyber si. Příjemné rozhodování přeje Elfmord. Ó

Darkoň se ušklíbl a v duchu slíbil Elfmordovi příjemné umírání. Měl rád morbidní humor, ale jenom potud, dokud jím hýřil on sám. Nakonec vešel do záchodních dveří, na západě koneckonců ležela i jeho rodná Darkonie a u západních dveří také byly nejčerstvější stopy.

Po několika stovkách metrů dlouhé chodby, mírně klesající stále hlouběji do podzemí konečně uviděl její konec, ústící do nějakého sálu, kupodivu osvětleného. To ho celkem potěšilo, protože dlouhá chůze po křupajících lidských kostech v prostorách, kde se navíc každou chvíli díky své velké výšce praštil do hlavy, byla opravdu velmi nudná.

Sál osvětlovaly bledě zářící stěny a byl dokonce trochu vytápěný.

Darkoň si pomyslel, že by nechtěl platit nekromantovy účty a chvíli zkoumal svým ostrým zrakem inventář místnosti. I tady toho moc nebylo s výjimkou asi dvou mrtvol v severozápadním rohu. Příšerně smrděly.

Když k nim Darkoň přišel blíž, zjistil, že tyto mrtvoly, které byly ještě před hodinou funkční zombie, sice smrdí hodně, ale neměly šanci proti zápachu, který tu zanechal některý z bojujících, zjevně trpící střevními potížemi (což v konjunkci se strachem mívá nepříjemné následky). Zanechal tedy pátrání a znovu se vydal po stopách družiny.

Rychle přišel do oblasti větvících se klikatých chodeb, schodišť a malých místností. Všude bylo osvětleno, takže mohl zhasnout pochodeň a vzít do druhé ruky štít.

Po delší cestě našel v další místnosti již třetí zneškodněnou zombie a mrtvolu hobita, který měl odhryznutý kus krku. Darkoň si

pomyslel, že teď už problémy s koktáním mít rozhodně nebude a vesele se zasmál. Nyní mohl sledovat stopu i podle kapek krve, protože někdo z družiny byl zjevně zraněný a Bobkovi podle všeho došly obvazy.

Elfmord opravdu mohl svým zvráceným humorem konkurovat Darkoňovi.

V jedné z místností hrdina našel značně rozloženého barbara v kaluži čehosi zeleného. Opodál se válela kamenná nádoba. Nekromant ji zřejmě umístil na dveře, aby spadla a polila extrémně silnou žíravinou toho, kdo je otevře.

Darkoňovi už bylo jasné, že jeho oběti budou mít co nevidět velké problémy. Přestal si také všimnout trapných nápisů typu ŇUmřeš, ale to už víš, že?Ó, ŇEntentýky, dva špalíky, potrava jsi pro zombíky. Ten, ten, ten musí být popraven.Ó, ŇVpravo vidíte masožravé nestvůry, vlevo jsou vlkodlaci.Ó nebo dokonce ŇOpravdu děkuji za návštěvuÓ. Dával větší pozor a tak stačil reagovat na ostrou čepel, která mu se zasvištěním prolétla nad hlavou. Tahle past byla jako dělaná pro muže jeho výšky a tak začal probírat eventualitu, že nekromanti nejsou tak hloupí, jak by se mohlo zdát.

Stačil ještě minout pár roztomilých krys, u nichž dojem přítulného domácího zvířátka kazil jen fakt, že byly mrtvé a taky přes metr

dlouhé, Burákhovu helmu a balvan, který ji zřejmě zdemoloval (avšak jak vidět, trpaslík byl pořád o něco odolnější) a také Alergiela, kterému ze zad trčela malá, podle všeho otrávená šipka. Darkoň rychle odhadl životnost dvoučlenného zbytku družiny a přidal do kroku. Předpokládaná zkáza na sebe nenechala dlouho čekat. Před sebou zaslechl zvuky drsného boje, výkřiky strachu, smrtelný chropot a nakonec cosi silně připomínající škrubání trpaslíka v kroužkové košili na kusy. Nestačil ani doběhnout na místo masakru a už kolem něj prolétlo pár končetin zesnulého Búrákha. Ať ho zabilo cokoliv, trpaslíky to žrát nehodlalo a Darkoň se tomu ani moc nedivil.

Poté, co vstoupil do sálu, otočila na něj Věc čtrnáct ze svých padesáti očí, zavlnila několika chapadly a vyplivla na zem parůžky. Jak se zdálo, vypadal docela chutně i Darkoň, můžeme-li soudit dle vevy, s jakou se na něj vrhla.

V následujících pěti minutách měl Darkoň opravdu hodně práce a jen díky tomu, že byl hluboce vnitřně přesvědčen o své neporazitelnosti, se na podlaze nakonec válely zbytky chapadel a ne jeho brnění. Sotva si však utřel zpoceně čelo, vyřítla se z ústí chodby početná banda agresivních kostlivců, pronesla pár vtipných poznámek a vrhla se do boje.

ŇCo je to za způsoby?!Ó rozčiloval se Darkoň, zatímco odrážel čepele nemrtvých bojovníků. ŇMě se bojí skoro všichni živí, tak proč mě otravují nějací blbečci, co by měli být mrtví? Jsem Darkoň!!!Ó

Kdyby kostlivci mohli pokrčit rameny, možná by to udělali, ale takhle nehnuli ani brvou, což technicky vzato také nemohli a soustavně se snažili udělat z Darkoně adepta na vstup do svých řad.

Naštvaný hrdina po docela dlouhé době konečně dorazil posledního protivníka, odhrnul od sebe hromadu kostí a jiných fragmentů a začal usilovně přemýšlet jak najít nekromanta, který ho dvakrát smrtelně urazil - poprvé když zabil členy družiny, na jejichž hlavu si Darkoň dělал nárok a podruhé, když mu ukládal o život.

ŇHezkýýý!!!Ó uslyšel najednou hlas nad sebou. Podíval se na strop

a s údivem zjistil, že na něm vidí obličej staříka z hospody. Nyní ale měl na hlavě kápi s kresbami lebek, pentagramů a podivných magických znaků. Chechtal se.

ŇBrilantní, impozantní, skvělé, neuvěřitelné, úchvatné, výtečné, vynikající, ohromující, perfektní!! Ó začal jásat. ŇNěco takového jsem ještě neviděl! Ty musíš být Darkoň! Ó

ŇTo už jsem říkal tvým mrtvým, ty idiote, Ó zahučel Darkoň.

ŇNemrtvým, příteli. Kdyby byli mrtví, nebylo by to pro návštěvníky mého labyrintu tak zlé, Ó dodal Elfmord se smíchem. ŇA pokud jde o tvé slavné jméno... Ó mávl znechuceně rukou a otočil se.

Obraz se změnil a bylo v něm nyní možno vidět lebku pod bronzovou přilbou. ŇJak se jmenuješ? Ó zeptal se jí nekromant.

ŇDhaaarghooň... Ó odvětil kostlivec.

ŇNo vidíš, někteří lidé nepřestanou lhát ani po smrti, Ó řekl trochu rozzlobeně Elfmord. ŇPokud jde o tebe, dal bych ti takovou malou nabídku. Ale jenom tehdy, přežiješ-li následující zkoušku. Můžeš ji řešit jediným možným logickým způsobem... Ó

Smích škodolibého pána podzemí ještě nedozněl, když se ve všech východech ze sálu objevily masivní železné dveře. Současně začal strop pomalu, ale vytrvale klesat. Aby bylo vše dotaženo do dokonalosti, zhaslo světlo.

Darkoň rychle probral všechny své možnosti a skutečně zakrátko přišel na jedinou možnou věc, a to, že pravděpodobně velmi rychle zemře.

Scéna znehybněla.

ŇPOČKAT! Ó řekla sudička První.

ŇCO JE? NERUŠ, JE TO ZAJÍMAVÉ, Ó odsekla Druhá.

ŇDARKOŇ DNES NEMÁ ZEMŘÍT, Ó vysvětlovala První.

ŇTAK TO NECH BÝT, TY SE PŘECE VE VĚŠTBÁCH NEMÝLÍŠ, Ó posměšně odvětila První.

ŇTAHLE SITUACE NEMĚLA NASTAT! NĚKDO ZASE PODVÁDĚL! Ó

ŇJÁ NE, Ó bránila se Třetí.

ŇDARKOŇ NEMŮŽE ZEMŘÍT,Ó trvala na svém První.

ŇPROČPAK BY NEMOHL?Ó prohodila vesele Druhá.

ŇJE PŘÍLIŠ SILNÝ, OBRATNÝ, ODOLNÝ -Ó

ŇA NEJVĚTŠÍ PARCHANT, JAKÝ KDY CHODIL PO ZEMI.Ó

ŇNO PRÁVĚ... VÍŠ JAK BY JEHO SMRT NARUŠILA ROVNOVÁHU? JÁ JSEM

PRO ZÁSAH,Ó nedala se První.

ŇUŽ ZASE? TO UŽ BUDE TOHLE STOLETÍ POČTVRTÉ... NECH TO PLAVAT,Ó
odmítala Druhá.

ŇHLASUJME. A NE, ABY SES ZASE ZDRŽELA,Ó pronesla První ke Třetí.

ŇJSEM PRO.Ó

ŇPROTI!Ó

Třetí se zamyslela. ŇPRO,Ó pravila nakonec.

Darkoň na to přišel.

ŇNo, tak to zastav, Elfmorde,Ó vykřikl s velkou úlevou.

ŇJdeš na to správně, hochu, ale chybí mně tam jedna malá magická
formulka...Ó

ŇNejsu šaman!Ó zařval Darkoň, který omylem přešel do Búrákhova
slangu, necht' jeho zbytky odpočívají v pokoji.

ŇNo s tou formulkou je to jen metafora,Ó uchechtl se nekromant.

ŇMetafora?Ó podivil se Darkoň, který si zrovna nedobrovolně
klekal.

ŇMetafora je z hlediska lingvistiky obrazné vyjádření pojmu či
obrazný výraz neboli přenesení pojmenování na konkrétní představu,
jež je původní představě podobná v některých -Ó začal ochotně vysvět-
lovat Elfmord.

ŇDóóóst!!!Ó řval nepřítelně Darkoň, který se už radši přesunoval
do lehu. ŇCo je to slovo?!Ó

ŇSlovo je základní stavební část věty -Ó

ŇNé!!! Co mám říct???!Ó

ŇTak já ti trochu napovím. Já to slovo nepoužívám, ale rád ho
slyším, když po mně někdo chce milost. A i když ho taky nepoužíváš,

tak tě ho určitě učila matka, když jsi byl ještě dítě...Ó

ŇMatku jsem otrávil v pěti letech, kreténe!!!Ó přešel do jekotu Darkoň, který si právě ověřil domněnku, že ani ohromnou silou svých paží klesající strop asi nezastaví.

ŇV tom případě ti nemohu pomoci,Ó povzdechl si nekromant a neodpustil si jeden bonmot na závěr. ŇŽij blaze.Ó

Darkoň si před očima pod dojmem posledních centimetrů, které ho dělily od smrti, přehrál celý svůj život. Opravdu bylo na co se dívat, i když nikdy nepochopil, jak to mohl tak rychle stihnout.

Zaujala ho ale jedna drobná, celkem nepodstatná epizoda ze samého závěru, odehrávající se jen dva dny před osudným vstupem do labyrintu. Kupec s šedou brádkou škemral o milost...

'Nezabíjej mě, prosím...'

Švihhhh tsssst tsssst tsssst tsssst bum tsssst tsssst tsssst bum tsssst tsssst bum tsssst bum žuch...

Hlava přestala poskakovat po skále a tělo se konečně svalilo na zem. Cože to řekl???

ŇPROSÍÍÍM!!!Ó zařval Darkoň z posledních sil svých zmenšujících se plic, nekompromisně stlačovaných v důsledku počínajícího lisování jeho mohutného hrudníku.

Strop se okamžitě zastavil a v následující vteřině se Darkoň objevil v nějaké divné laboratoři. Ve zkumavkách plavaly všechny možné i nemožné části živé i mrtvé tkáně z lidských i nelidských zdrojů. Kolem pobíhal nekromant, rozjařeně křepčil a skákal radostí.

ŇDarkoň mně řekl 'Prosím'!!! Chá chá chá!!! Prosím!!!Ó jásal a plácal se do stehů.

ŇMy dva dokážeme věci... moje magie a tvé bojové schopnosti nás pasují na vládce světa!Ó hlasitě oznamoval poté, co se trochu uklidnil a Darkoň se dal do pořádku. ŇTo musíme zapít!Ó

ŇPřipít na vítězství může jen jeden,Ó pronesl tlumeným hlasem Darkoň jednu z darkoňanských moudrostí.

Nekromant, otočený k němu zády to zřejmě nezaregistroval, jinak

by asi začal dělat něco jiného než hledání láhve vína ročník minus dvanáct set devadesát čtyři.

ŇMimochodem, víš co je to zadodrv?Ó ozvalo se za zády Elfmorda.

ŇNe,Ó odvětil zaneprázdněný nekromant.

Darkoň mu bleskurychle usekl ruku, která právě odkudsi vytahovala dlouho hledanou láhev.

ŇZadodrv,Ó vysvětloval, Ňje slangový výraz, používaný výhradně obyvateli Darkonie, označující chrabrý způsob napadení protivníka zezadu ve chvíli, kdy není schopen odpovědět čelním protiútokem nebo krytem a tím pádem účinná eliminace nebezpečí, které by představoval souboj s rovnocennými možnostmi obou duelantů. No, teď se ti mrknu na střeva, šamane.Ó

ŇStřeva?Ó zasípal šokovaný Elfmord, zjevně na pokraji mdlob.

ŇStřeva jsou součástí trávicího ústrojí většiny živočichů vyššího vývojového stadia, u člověka dosahující délky několika metrů - názorná ukázka -Ó podotkl, načež rozpáral nekromantovi břicho - ŇNa skládající se z tlustého střeva, tenkého střeva, které...Ó

Svůj výklad už nedokončil, protože se jeho oběť definitivně zhroutila. ŇCo je?Ó zamračil se a začal do zmrzačeného těla šťouchat mečem v naději, že se přece jen ještě probere. Nekromant kupodivu opravdu otevřel oči.

ŇPro-oč? Mohli jssme My jsme... stej-ní...Ó prohlásil a definitivně upadl do kómatu.

ŇNejsme, já jsem Darkoň,Ó ozřejmil mu to hrdina a dorazil ho.

Darkoň na zpáteční cestě ještě zažil několik nepodstatných příhod a situací, kdy musel použít svůj meč. Jeho neomylný orientační smysl ho dovedl až k blízkosti vstupu do podzemí kde shlédl střet zájmů dvou družin, které měly stejný nápad ve stejnou dobu. Slovní urážky se brzy zvrhly v nelítostný souboj. Šlo ale o podivné bojovníky, jakoby zapomínali na to, že mají štíty a někdy i na meče. Po půl hodině sledování

této atrakce, kdy už byli protivníci zbrocení krví z mnoha vážných drobných poranění a jen občas se jim podařilo opět zvednout ze země, se Darkoň začal silně nudit. Jediný mrtvý byl jeden kouzelník, který se sebevědomě sežehl mocným ohnivým kouzlem. Jeho kolega z druhé družiny měl větší štěstí, protože se mu pořád nepovedlo nic zakouzlit.

Darkoňan si povzdechl a obětoval pár vteřin svého drahocenného času eliminaci členů obou družin. Opravdu znechucený dopsal na uvítací ceduli 'Přišel jsem, neviděl jsem, přesto jsem zvítězil. Darkoň'.

V důsledku tohoto prohlášení se v následujících týdnech hrnulo do labyrintu ještě více dobrodruhů. Umírání hladem v jeho útrokách pokračovalo až do chvíle, kdy jeden moudrý elfi kouzelnický nedouk fatálním kouzlem zlikvidoval nejen sebe a své přátele, ale i vchod do podzemí.

Nevyhubitelní dobrodruhové si tedy museli najít jinou zábavu, k velké spokojenosti nedaleko sídlící rodiny ohnivých draků, kteří od té doby už nikdy nehladověli.

DARKOŇ V ŠESTI OBRAZECH

(Původní název díla je Darkoň v sedmi obrazech, ale nechtělo se

mi nadále čekat až mě posedne inspirace a napíšu třetí obraz, takže
jsem se na něj nakonec úplně vykašlal a ze sedmi obrazů udělal šest
- pozn. autora)

'Master said: Darkon is humble. Darkon is gentle. Follow Darkon.'

Obraz první...

Slunce potemnělo.

ŇSakra, to už je večer?Ó podivil se Morde Ófl, slavný bojovník
a lupič, toho času na návštěvě u svého bratra Ilmena. ŇBudu už muset
jít domů...Ó

ŇA která vesnice to bude dnes?Ó zajímal se hostitel.

ŇÁle, ani nevím. Asi něco za hranicemi, v Absurdii.Ó

ŇTo abys už opravdu jel, jestli chceš dělat noční útok... ale...
hele, to přece není možný, aby už byl večer, přijel jsi v poledne a
nesedíme tu zas tak moc dlouho,Ó vrtěl hlavou Ilmen.

Morde vykoul z okna a jeho pozornost upoutalo slunce.

Černé slunce.

ŇLide Darkonie, věz, že se nový Darkoň narodil, v domě Šlaka
Roháče, tam nový Darkoň spatřil slunce černé, věz, lide Darchrrrrr...Ó

ŇMorde, to nebyla válečná léčka, copak jsi nepoznal hlas našeho
hlasatele Běhuka Švihlého?Ó poznamenal Ilmen při pohledu na mrtvolu
muže, který ležel blízko domu se šípem v hrdle.

ŇPrávě že poznal!Ó vyprskl bojovník. ŇTo jeho skřehotání mně už
vážně lezlo na nervy... Hmm, takže malý Darkoňátka, jo? Mimochodem,

tenhle je můj.Ó

ŇCože?Ó

ŇDarkoň, co se narodil v domě Šlaka, to je můj syn.Ó

ŇTo nemůžeš vědět tak jistě,Ó namítl Ilmen.

ŇCha! Šlak se nezmohl na jediné dítě! Vsaď se, že ten klouček
bude zrzavej a velké a krásnej a...Ó

ŇHmm, v tom případě nezávidím Miriam. Šlak ji určitě zabije.Ó

ŇTo není tak jistý. A když nad tím tak přemýšlím, zaslouží si
vůbec můj syn, aby měl za pěstouna takového pitomce, jako je paRoháč?
No, přece jen už půjdu.Ó

U Šlaků tou dobou bylo velmi veselo...

ŇCože?! Morde Óf!?! Ta svině!! Proč jste mi to neřekli dřív?!

Ten syčák - s ní?! Já ji zabiju!!!Ó

ŇNe. Já tebe,Ó ozvalo se ode dveří. ŇA propos, copak chceš napsat
na náhrobek?Ó

Novorozenec ve vedlejší místnosti zatleskal ručičkami.

Obraz druhý...

ŇMamíí, dívej, co mám!Ó

ŇKde jsi to vzal?Ó

Matka zírala na svého syna, chlubicího se čímś, co připomínalo
čerstvě stáhnuté kůže menších rozměrů. U pětiletého dítěte byla
zručnost potřebná k stažení až udivující, ale Miriam zajímalo něco
jiného.

ŇNo tak, kde jsi to vzal?!Ó

ŇTaková malá zvížátka. Hrobert žíkal, že kžučci.Ó

ŇProboha, ty nenecháš nic na pokoji. Co ti udělali?Ó

ŇUrčitě mě ti kžucci chtěli chžamstnout.Ó

ŇAle jdi...Ó

ŇA nechtěli chodit po předních!Ó dupl malý Darkoň, načež nasadil nesmlouvavý kukuč, který nepřipouštěl diskusi.

ŇJsi stejný krut'as jak tvůj otec,Ó povzdechla si Miriam, která narozdíl od většiny Darkoňanů měla jisté, v tomto pronárodu přebytné vlastnosti, jako je soucit.

ŇMamí, můžu za tebe chvilku vařit?Ó ozval se po chvíli Darkoň.

ŇAle jistě, synku,Ó odvětila příjemně překvapená matka. Přece jen je v něm něco dobrého, pomyslela si naivně.

Obraz třetí...

ŇŠilchoun, syn Gnusův!Ó

ŇZde!Ó

ŇDejtosem, syn Vera Žrala!Ó

ŇZde!Ó

ŇPajduk Ještě Víc Švihlý, proboha, co to je?Ó

ŇTadý! Kámo, to je můj jméno!Ó

ŇNeříkej mi kámo!! Kdo ti proboha dal tak debilní jméno?!Ó

ŇMůj otec, kámo, Běhuk Švihlý, máš to v lejtrech!Ó

ŇPajduk! Z řady a dvacet kliků! Další! Darkoň, syn Šlaka Roháče!Ó

ŇSyn Morde Ófla.Ó

ŇCože?! Mám tady psáno Šlaka Roháče!Ó

ŇA který idiot to psal?Ó

ŇPoručák Jehov Ado, velitel našeho praporu! Z řady a třicet kliků! Proboha, Pajduk, co to děláš?!Ó

Všichni kradeti Domobranské Akademie Darkonie stočili své zraky k synovi Běhuka Švihlého, který vleže celkem působivě lomil rukama.

ŇJá myslel, že to jsou ty kliky, kámo.Ó

Seřvant zbrunátněl a začal na udiveného Pajduka řvát kompletní seznam armádních nadávek. Zcela určitě by došel až na konec, kdyby ho v tom nejzajímavějším nezarazila v záda zaražená dýka. Seřvant se svalil na zem a učinil okolní svět o něco šťastnější a bezpečnější, jako ostatně každý umírající Darkoňan.

ŇDíky kámo,Ó zašklebil se Pajduk. ŇTo ani nemuselo bejt.Ó

ŇCo je mi po tobě,Ó pohrdavě si odfrkl Darkoň. ŇJenom jsem slyšel, že za zabití velícího seřvanta při výcviku je povýšení...Ó

ŇNo co se mračíš kámo! Hej rup, pohni s tím!Ó povykoval Pajduk. Darkoň opět napadlo vzít ho přiměřeně těžkým kamenem přes hlavu, ale měl dojem, že za zabití spoluvězně by dostal místo (v případě Pajduka rozhodně zasloužené) pochvaly spíše pár kamenných* navíc.

* Stejný výraz jako 'ostrých' na vojně, s tím rozdílem, že se jednalo o práci v kamenolomu

ŇHejbněte sebou, parchanti! Bud' makám nebo chcípnu!Ó zařval dozorce a švihl bičem přes záda nejbližšího bližního, který se právě marně snažil vstát.

ŇTo není tak špatný nápad,Ó zamyslel se Darkoň. ŇHej, prase, pod' sem a makej,Ó zavolal na dozorce.

ŇJak se vopovažuješ, ty špinavej -Ó stačil říct dozorce, než mu praskla lebka pod těžkým kamenem, vrženým Darkoňovou rukou, čímž zcela vyvrátil fámy a o tvrdohlavosti bachařů.

ŇTak, a jestli mě nepovýší ani za tohle,Ó utrousil Darkoň, Ňtak se vykašlu na armádu a postavím se na vlastní nohy.Ó

Obraz čtvrtý...

ŇAno, ty ryby jsou velmi chutné. Nejvyšší kvalita!Ó

ŇDobře, asi si jednu vezmu. Kolik stojí?Ó

ŇDva stříbrné.Ó

ŇPardon, slyšel jsem správně - dva groše?Ó

ŇNe, dva stříbrné!Ó

ŇCože?! To snad nemyslíš vážně, ty vydřiduchu! Za tu cenu bych měl jinde celou kád! Tyhle ryby by měly být po třech groších! U bohů, to je ale zlodějina!Ó

ŇNu dobrá, že jste to vy, pane, dám vám slevu. Jeden stříbrný.Ó

ŇProboha, vy jste se zbláznil! Víc než čtyři groše bych nikdy nedal! Děti dnes budou bez oběda, protože za takovou cenu by jednu rybu kupoval jen blázen!Ó

ŇJe to velká a chutná ryba, učiněná lahůdka! Dobře, dobře, budu na tom dnes tratit, abyste neřekl, že jsem nelida. Šest měďáků.Ó

ŇKolik?! Proboha, taková dražota! Rád bych udělal dětem radost, dokonce i měďák - takové jmění - bych za to zaplatil, ale šest?! Jak se opovažuješ, ty zloději, pomyslet si, že ti někdo za takovou cenu koupí?!Ó

ŇAch, za co mne trestáte, bohové! Rodina mi umírá hlady a tento muž by mi chtěl za krásnou, čerstvě ulovenou a velkou rybu dát pouhý měďák! Kam až došel tento svět! Čtyři měďáky!Ó

ŇHa! Tvá rodina trpí? A co moje rodina? Co by mi řekla žena, kdybych zastavil svůj majetek, abych měl na jednu z těch tvých šíleně předražených ryb?! 'Ach, muži, za tuhle chciplotinu jsi neměl dát víc jak měďák a tři grošíky!', to by řekla.Ó

ŇUž vidím, jak budou všichni mí příbuzní plakat, až uvidí, jak hanebnou almužnu jsem utržil za ryby, které jsem v potu a krvi lovil, pouhé tři měďáky za každou z nich!Ó

ŇZbydou mi jen oči pro pláč, až vysypu z měšce své poslední dva

měďáky, aby mé děti měly co jíst!Ó

ŇŘíkal jste poslední dva měďáky a tři grošíky?Ó

ŇNe, dva měďáky a dva grošíky.Ó

ŇDobrá. Ryba je vaše, pane.Ó

ŇVezmu si dvě, dneska přijde na oběd starosta. Tady máš zlatku,
drobné si nech.Ó

ŇDíky, pane.Ó

Bohatý měšťan odešel a obchodník, stojící u kádí s nápisem 'Rybák
a syn, společnost bez ručení', se začal věnovat dalšímu zákazníkovi.

ŇCo to bude, pane?Ó

ŇVšechno,Ó odvětil Darkoň.

Když banda spokojených lupičů odjížděla z hořícího města, přijel
Hrobert k Darkoňovi a začal mu pochlebovat, řka, že je nejlepší Darkoň
pod sluncem.

ŇAle ne jediný,Ó zachmuřil se Darkoň. ŇJeště zbývá Darkoň Vykuk
z východní Darkonie. Pořád se schovává.Ó

ŇTy ho dostaneš,Ó pokračoval v lichotkách Darkoňův bratranec.

ŇA pak se už nestane, že by si někdo mohl přivlastnit tvou slávu.Ó

ŇNo jo,Ó zamumlal Darkoň. ŇMožná se na východ někdy dostaneme,
ted' se ale vrátíme do Hor Smrti. Tady v Absurdii se loupí hezky, ale
mně se už chce podívat se zase karavanám na zoubek.Ó

ŇSem tam nějaký zlatý asi bude,Ó pokusil se zavtipkovat Hrobert.

ŇHele, už jsme u Knajpy.Ó

Osamělá Knajpa byla hospoda, která se narodila od jiných stavení
neměla čeho bát ani od band různých renegátů, zbojníků a ochránců
zákona. Byla postavena trochu stranou od měst, ovšem na křižovatce
obchodní a pašerácké cesty. Stavovali se tu všichni; pokud však zrovna
dvě skupiny hostů proti sobě něco měly, šly se povraždit ven, aby
zůstala hospoda v dobrém stavu.

Darkoňovi bojovníci sesedli z koní a vešli do Knajpy, kde byli
uvítáni - jak se na členy tlupy velmi úspěšného mladého lupiče sluší

- hlubokými poklonami a přednostně přinášenými korbely. Pašeráci koní, kteří seděli u stolu v rohu, začali předstírat, že v hospodě vůbec nejsou.

Hrobert vypil své pivo na ex a jen o něco později, než jeho bratranec. Lačně se zadíval na polonahou elfku, tančící na vyvýšeném místě v zadní části lokálu. Její pohybové kreaace byly doprovázeny neumělými akordy loutny, na kterou hrál nový zaměstnanec, šilhavý půlelf.

ŇTuhle hospodu je opravdu škoda vypalovat,Ó prohlásil Darkoň, když si vydatně přihnul z dalšího korbelu. ŇDobré pití, člověk se tu cítí jak doma...Ó

ŇVšechno je tu dobré,Ó souhlasil Hrobert. ŇVšechno je tu dobré, až na tu hudbu. Ten loutnista by zasloužil zastřelit.Ó

ŇMáš pravdu,Ó řekl Darkoň a sehnul se pro kuši...

Obraz pátý...

Paprsky ranního slunce se dotkly dřevěného srubu, ke kterému mířil podivný jezdec. Známý jezdec.

Darkoň si začal pohvizdovat krásně pochmurnou melodii 'Kde domov můj'. Tuto píseň zpíval jako první podle legendy slepý loutnista z Absurdie, vyjadřujíc tak své vlastenecké citění, podle jiných však šlo o ožralého trpaslíka, který marně hledal zpáteční cestu ke svým rodným štolám.

Hvízdání však bylo záhy přerušeno, neboť jezdcovu pozornost upoutala cedule u cesty, na které stálo:

POZOR! POZOR!

DARKOŇ

ŽIVÝ NEBO MRTVÝ

(rači mrtvý)

ODMĚNA 500 ZL

!!!!!!!!!!!!!!

Hrdina se zamračil, přitáhl oří uzdu a zařval směrem k srubu,
který byl dle všeho cestovní stanicí s malou vojenskou posádkou:

ŇHej! Vylezte, srabáci!Ó

Ze stanice se ozvalo řinčení zbraní a narychlo oblékaných zbrojí
naštvaných bojovníků a zakrátko se ze dveří vyřítla desítka mužů.
Vojáci s tasenými meči nasedli na koně a pobídli do cvalu.

V půli cesty už bylo všem celkem jasné, s kým mají tu čest.
Většina strážců cesty a zákona dala vteřinovou výpověď a velitel
stanice se ještě spolu s jedním mužem, který byl buď krátkozraký
nebo příliš hloupý nebo odvážný, případně vše jmenované dohromady,
zastavil dva metry od Darkoně.

ŇPrase,Ó pozdravil hrdina velitele a mávl mečem k ceduli, Ňmůžeš
mi říct, co má tohle znamenat?Ó

Nežli stačil oslovený aspoň kývnout hlavou na znamení ochoty
odpovídat, už letěla kamsi do křoví. ŇNěco jsem se ptal,Ó pokrčil
rameny Darkoň a tázavě se podíval na šokovaného vojáka. Ten začal
překotně odpovídat. ŇTa-ta-tam sto-tojí, ž-že k-když tě ně-ně-někdo
za-za-zabije, ta-tak do-dostane o-odměnu...Ó

Darkoň odzbrojil soupeře a přivlekl ho k ceduli. ŇCo je tam
za jméno?!Ó

ŇDa-darkoň!Ó

ŇA co tam má být?!Ó

ŇDarkoň z Darkonie?Ó

ŇSprávně! Hned to naprav!Ó

Voják vyryl dýkou do cedule chybějící písmena a začal přemýšlet,

co s ním bude dál. Přestože byl mistr v boji s vrhacími dýkami, měl silný pocit, že pokusit se o něco proti Darkoňovi, který ho pozoroval se založenýma rukama, by nebylo příliš moudré.

ŇA co ta částka?!Ó

ŇEch, pětset zla-zlatých...Ó

ŇJenom?!Ó

ŇÉé...Ó

ŇTy si myslíš, že moje hlava stojí za nějakých mizerných pětset zlatých?!Ó

ŇAle za to se dá koupit celý sta-Ó

ŇCože?!Ó

ŇChci říct, jistě ne, já bych tam dal aspoň tis- ech, co to povídám, dva, ehm, raději třřčtyři tisíce, jasně, zaokrouhlíme to na pět...Ó

Hrdina přikývl. ŇBude z tebe dobrý velitel.Ó

Voják vyryl třesoucí se rukou další nulu a Darkoň se spokojeně zašklebil. ŇTak - a jestli za týden v tomhle kraji uvidím jedinou neopravenou ceduli, budeš mít pitvu zaživa!Ó

Obraz šestý...

ŇBytosti,Ó začal svůj proslov předseda mafijského účetnického cechu. To nezvyklé oslovení bylo vcelku na místě, protože například 'přátelé' by mohlo urazit většinu přítomných, stejně jako 'kolegové'. 'Pánové a dámo' by působilo také poněkud nevhodně, vzhledem k tomu, že přítomná Liza Fa'Lesh (nesnášející přehnané pochlebování) rozhodně nebyla žádná dáma a oslovení 'Pánové a děvko' by zase bylo trochu netaktní. Dokonce ani trochu familiérní 'lidé' by neuspěli, barbar

Tsu Grund i trpaslík Uchin by určitě protestovali, což by vzhledem

k rasové příslušnosti dotyčných nemuselo prospět novému nábytku.

ŇBytosti, Ó zopakoval předseda Kšoft a rozhlédl se po místnosti.

ŇJsme v těžké situaci a asi nemusím připomínat, že i přes vzájemné nepřátelství některých z nás nyní musíme postupovat společně. Ó

Většina přítomných souhlasně zamručela. Čaroděj Mašingan si nervózně hrál s amuletem, Liza se půvabně usmála a trpaslík si buď brkl nebo pronesl kletbu.

ŇAniž bych přeháněl, musím říct, že stojíme proti největšímu ohrožení od dob neblaze proslulého zákonodárce a dobyvatele Kulcona Spravedlivého Bastarda. Proti nám je síla, s kterou jsme mohli uzavřít výhodnou dohodu, avšak všechny nabídky o spolupráci byly brutálním způsobem odmítnuty. A nyní, když dokonce i náš slavný cech utrpěl první porážku, jsem tu, abych s vámi prodiskutoval naši strategii. Ó

ŇHergot, z těch žvandů je mně na blití, prostě ho vykucháme a má po ptákách, né? Ó ozvalo se od helmy Tsu Grunda, který byl známý tím, že jeho tvář už hezkých pár let nikdo neviděl, protože si zvykl svou zbroj neodkládat ani ve spánku.

ŇTo není tak jednoduchá věc, Ó pohrdavě odušil Mašingan. ŇMohl bys, Tsu Grunde, chvíli počkat, až se dohodneme na podrobném plánu? Potřebujeme tě kvůli bojové síle tvého vojska, my ti také nemluvíme do toho, jakým způsobem vypaluješ vesnice. Ó

Barbar si odplivl a cosi zamručel, ale zůstal zticha. I on si uvědomoval, že vyvolávat spory se slavným temným čarodějem by k ničemu nevedlo.

ŇPodle mých nejnovějších zpráv, Ó pokračoval Mašingan, Ňsměřuje Darkoň k vrčavskému průsmyku se skupinou asi dvaceti dobrodruhů. Tentokrát chce zřejmě vyplenit část království Mafie. Ó

ŇObsadíme průsmyk! Ó bouchl do stolu Humus, velvyslanec impéria Goodlawu. ŇNalíčíme na Darkoně past, z které nevyvázne! Ó

ŇTak tak, Ó přizvukoval mu Donar, bojovník z východu.

ŇPokud se spojí vojenská síla s mou magií, Ó ujal se znovu slova čaroděj, Ňpak nemají ti žoldáci žádnou šanci. Avšak bojím se, že

Darkoň je stále schopný vyváznout živý.Ó

ŇDarkoň můžete ponechat mně,Ó promluvila Liza Fa'Lesh. ŇMyslím, že bude spící a bezbranný ještě ve chvíli, kdy bude jeho tlupa pochodovat k průsmyku. A kdybych si pak s ním snad neporadila sama, v záloze jistě budou lidé z vašeho cechu, pane předsedo, že?Ó

ŇJistě, jistě,Ó nervózně přikývl Kšoft a téměř se začervenal pod dojmem Lizina úsměvu. ŇAle pokud bude našim prvním cílem oddělení Darkoň od jeho lidí, potom si myslím, že nám to nikdo nemůže zaručit. Ten Darkoňan je chytrý a zkušený, co uděláme případě, že na naši hru nepřistoupí a ty ho nedokážeš přimět k tomu, aby nějakou dobu zůstal jen s tebou?Ó

ŇSkopem mu prdel!Ó zařval barbar, zatímco se Liza - milenka krále Absurdie Šilase Jurodivého i jiných - uraženě odvrátila.

ŇUž jednou jsem ti vysvětloval, že máš chvíli mlčet, Tsu Grunde,Ó ozval se mravokárný tón Mašingana. ŇJe jisté, že k první části naší strategie potřebujeme vedle Lizy nějakou pojistku, plán v záloze.Ó

ŇMěl bych -Ó

ŇProboha, Tsu Grunde, přestaň, ty ta pojistka určitě nebudeš...Ó

Ň- s vámi skoncovat!Ó zařval barbar.

Předseda mafijského účetnického cechu zalapal po dechu, když mu bojovník chytil ruku a zručným chvatem ji zlomil, načež ji narval do chřtánu čaroděje, který se chystal vyslovit nějaké zaklínadlo. Poté barbar zařal svou sekeru do hlavy zástupce východních království a současně tasil meč z pochvy překvapeného Humuse. V poslední chvíli s ním odrazil dýku, vrženou půvabnou ručkou Lizy Fa'Lesh. ŇPozději, holubičko,Ó zasmál se rodák z Darkonie a odhodil helmu, která poslala goodlawského velvyslance do limbu.

Uchin, kterému zhruba v té chvíli došlo, co se děje, strašlivě zaječel a ostří jeho sekery protřelo vzduch v místech, kde ještě před chvílí stál nepřítel. Darkoň se chopil trpaslíka, který se marně pokoušel vytrhnout sekeru ze stolu a hodil ho po čarodějovi, kterému se právě podařilo vyplivnout Kšoftovu ruku a pár zubů. Dlouhé rohy

na Uchinově helmě Mašingana přišpendlily ke zdi, kam byl malým bojovníkem odhozen.

Poté, co Liza Fa'Lesh prchla, už Darkoňovi zbývalo jen přeseknout vejpl Kšofta, snažícího se jednou rukou natáhnout lehkou kuši, poté dorazit omráčeného Humuse a nakonec si to vyřídít s trpaslíkem, který bezmocně trčel v čarodějově hrudi.

ŇTak, Ó spokojeně prohlásil hrdina dne nad těly svých obětí.

ŇTomuhle se říká pojistka. Ó